

บทนำ

ไม่รู้ว่เธอบ้าหรือบ้ากันแน่!

เจ้าของร่างสะอิดสะเอ้งบนในใจเป็นรอบที่ร้อย มือเพรียวบาง
กุมโทรศัพท์มือถือไวแน่น มันตายสนิท จะเขย่าหรือจิ้มเท่าไรก็ไม่ตื่น
หลังเช็กครั้งสุดท้ายอย่างสิ้นหวังเธอก็เฝยหน้าขึ้น กวาดนัยน์ตากลมใส
ไปรอบด้านด้วยท่าทางกังวลระคนหวาดหวั่น

ขณะนี้เป็นเวลากลางดึกที่มีคนพลุกพล่านไหลมาจากทั่วสารทิศ
และเบียดกันแออัดบนฟุตพาท เธอจะไม่ร้อนรนปานนี้หากผู้คนที่เดิน
สวนกันไปมาพูดภาษาบ้านเกิดให้พอจับศัพทได้ แต่นี่หันไปทางไหน
ก็มีแต่จีนกวางตุ้งไซมงโงะเงง ตึกสูงลิบ พื้นถนนเฉอะแฉะ และที่ร้าย
ที่สุด...เธออยู่ส่วนไหนของเมืองก็ไม่รู้!

ฮ่องกงเป็นเมืองใหญ่ ๓รู้ข้อนี้ดีตั้งแต่วินาทีแรกที่เหยียบลง
สนามบิน ช้ายังเต็มไปด้วยตรอกซอกซอยชวนหลงทิศสำหรับคนไม่คุ้น
ทาง แผงหนังสือประหลาดหน้าตาคล้ายกันทุกมุมถนน เพียงโผล่หน้า
ขึ้นมาจากเอ็มทีอาร์ บ้ายไฟเรียงยาวเป็นดับก็ทำให้เธอผะและเกิด
ความมุงนงว่ากำลังหันไปยังทิศไหน

แล้วมือถือ...แผนที่เพียงหนึ่งเดียวของเธอก็ดันแบตฯ หมดเอา
ตอนนี่

หญิงสาวอยากจะเขกกะโหลกตัวเองฐานสะเพร่า เมื่อครึ่งชั่วโมง

ก่อนเธอนอนจิบไวน์กลิ้งเกลือกอยู่ในโรงแรมด้วยความเบื่อหน่าย เปิดรีวิwtองเที่ยวไล่ไปเรื่อยเปื่อยอย่างไร้จุดหมาย กระทั่งสะดุดตากับร้านอาหารมิชลินไกด์ร้านหนึ่งที่มองผาดบนแผนที่ก็รู้ว่ามันที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ โรงแรม...ไม่ได้เห็นแกกินอะไรหรอกนะ แะยังไม่่วง แล้วมาเที่ยวทั้งทีจะได้มาอีกรึเปล่าก็ไม่รู้...คิดได้ตั้งนั้นก็ลุกขึ้นแต่งตัวง่าย ๆ ด้วยสเวตเตอร์กับกางเกงยีน ขวยกระเป๋าไปกับคีย์การ์ดออกห้องมา

ทางไปร้านไม่ได้ยากเย็นอะไร แค่เดินข้ามถนนแล้วทะลุตรอกอีกนิดหน่อย ทว่าพอลงมาถึงหน้าโรงแรมเธอก็ต้องยืนเหวอเพราะถนนสี่เลนไร้ทางข้าม หลังจากเดินวนหาอุโมงค์หรือทางม้าลายอย่างงุนงง โทรศัพท์มือถือที่ลืมดูว่าแบตเตอรี่เหลือเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ก็ลาโลกทิ้งเธอไว้คนเดียวริมถนนกับอากาศเย็นเยือกหลังฝน

สมแล้วกับฉายา ‘จอมหลงทิศ’ ที่คนในบ้านชอบตั้งให้

ท่ามกลางกลิ่นไอดินและเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ ณ สุราษฎร์ธานีที่คิดที่คีนนี้เธอแต่งตัวค่อนข้างทะมัดทะแมงและไม่ได้พกของแบรด์เนมหรูหรา ทำให้ไม่กังวลนักกับสายตาของคนที่ผ่านมาผ่านไปมา หลังจากเก็บอุปกรณ์ที่พึ่งพาไม่ได้ลงกระเป๋า เธอก็ซึ่งใจวาระหว่างกลับโรงแรมกับเดินหน้าต่อ แบบไหนจะดีกว่ากัน

การมาเที่ยวคนเดียวมีข้อดีอย่างหนึ่งคือจะไปไหนมาไหนยังงักก็ได้ รวมถึงการทำอะไรเป็นพิลึกที่อาจโดนล้อเช่นการเข้าไปถามทางจากคนแปลกหน้า หญิงสาวเลือกกลุ่มสาววัยทำงานที่ยืนออกกันหน้าแผงลอยขายลูกชิ้นเตีอดแถวนั้น แล้วตัดสินใจถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างเข้มซ้ำ พวกหล่อนมีสีหน้าประหลาดใจ ก่อนจะช่วยชี้ทางกลับโรงแรมของเธอด้วยสำเนียงแปร่งหู

หลังจากทวนสามครั้งจนเข้าใจ จอมหลงทิศก็ออกเดินทางกลับตั้งปณิธานในใจว่าคราวหน้าเธอจะพกที่ชาร์จสำรองติดตัว

ทว่าสิบห้าวันที่ต่อมาเธอก็ยังไม่ถึงจุดหมาย

“อ๊วย...แค่กลับโรงแรมทำไมมันยากเย็นแบบนี้”

หลังย่ำเท้าจนไปวนมาพักใหญ่ เธอก็ตัดสินใจแวะร้านสะดวกซื้อที่ใกล้ที่สุดเพื่อซื้อน้ำดับกระหายและพักขา ความหิวเริ่มคืบเข้ามาในจิตใจอย่างควบคุมไม่ได้ ถิ่นที่พลัดเข้ามาเริ่มเป็นแหล่งอยู่อาศัยมากกว่าสถานที่ท่องเที่ยว มีคนยืนอยู่ทุกตรอก จับจ้องกันด้วยสายตาซึ่งทำให้เย็นเยือกทุกครั้งที่บังเอิญหันไปสบ

ไม่รู้ว่เธอคิดไปเองหรือเปล่า...แต่อยู่ในนี้สักพักอาจจะทำให้สภาพจิตใจดีขึ้น

หญิงสาวกำลังยืนเปิดขวดน้ำอยู่ข้างเคาน์เตอร์เนกประสงค์ตอนที่ลูกค้าคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อ หลังใช้ความพยายามอยู่ครู่หนึ่งในการหมุนฝาพลาสติกที่แข็งจนเจ็บมือ พอเธอเสียบหลอดแล้วเริ่มดูน้ำ ตาเจ้ากรรมก็ซ้อนขึ้นสบกับคนที่กำลังยื่นจ่ายเงินพอดี

ผู้ชายคนนั้นมองเธออยู่...แถมยกมุมปากได้รูปขึ้นเป็นรอยยิ้มกระจางส่งมาให้ เธอเริ่มสำรวจตัวเองในใจว่าเธอทำอะไรแปลกๆ ออกไปหรือไม่ เธอไม่ได้ดื่มน้ำแบบตายอดตายอยาก ทำเย็นก็ไม่ได้ พิลึกพิล่นอะไร พอจ่ายเงินแล้วพยักหน้าล่ำลากับพนักงานเสร็จ เขาก็มายืนหลังโต๊ะตัวเดียวกับเธอ เปิดกระป๋องกาแฟเย็นยกชดไม่พูดไม่จา

อย่างน้อยผู้ชายคนนี้ก็ดูไม่อันตรายมากนัก หญิงสาวพยายามปลอบตัวเอง เขาอยู่ในชุดสูทที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าแพงลิบ หล่อเหลาเอาการด้วยผิวขาวเนียนสะอาดและผมซอยสั้นเสียเป็นทรง ตัวสูงกรามคมชัดเป็นสัน คางเหลี่ยมบึกบึนมีรอยหยักลึกตรงปลาย รับกับดวงตาสองชั้นและคิ้วคมเข้มผิวดำนุ่มดีทั่วไป ถ้าเป็นเวลาปกติ รูปลักษณะแบบนี้คงดึงดูดตาต้องใจเธอบ้างตามประสาผู้หญิง แต่ตอนนี้มันไม่ปกติ

เอ๊ะ...แต่เธอน่าจะถามทางจากเขาได้

ก่อนจะตัดสินใจลงเสียง เสียงริงโทนที่ค่อนข้างคุ้นหูก็ดังขึ้นชัดจังหวะ

ชายหนุ่มลดกระบังกาแฟลงแล้วชำเลื่องมานิดหนึ่ง หญิงสาว
รีบหลบตาก่อนเขาจะจับสังเกตได้ว่าเธอจ้องอยู่ จึงไม่ทันเห็นเรียวกปาก
เจ้าของโทรศัพท์กลายเป็นรอยยิ้ม เขาหยิบเครื่องมือสื่อสารในกระเป๋า
สูทออกมา มองหน้าจอแล้วกดรับ

“ครับคุณย่า”

คนไทย!

ณฐานหันขวับไปหาเขาอีกครั้งอย่างคาดไม่ถึง มิน่าละเสียง
โทรศัพท์ของเขาถึงคั่นหูเธอนัก เธอเพิ่งนึกออกว่ามันเป็นเพลงลูกกรุง
แบบที่คนในบ้านชอบฟังกัน แต่ดันเอามามิกซ์แบบอึดอัดเต็มจนแทบไม่
เหลือเค้าเดิม

“ครับ ผมใกล้จะกลับโรงแรมแล้ว แค่วะมาบ้านเพื่อนนิด
หน่อย...” เสียงของเขาหัวทิ่มเป็นคีย์ต่ำ กระนั้นก็กังวานนุ่มนวลเยือก
เสียงหัวเราะระยิบระยับ “...ไม่ต้องห่วงครับ คืนนี้ถึงห้องแน่นอน คุณย่า
พักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้หลังประชุมผมจะโทร. รายงานผลให้ฟัง”

มีเสียงฟังไม่ได้ศัพท์ดังมาจากปลายสาย ชายหนุ่มยิ้มกว้างกับ
โทรศัพท์แล้วดึงมันออกจากหู

หญิงสาวทราบดีว่าไม่ควรจ้องเขาแบบเสียมารยาท กระนั้นเธอ
ก็ยังไม่ละสายตาจนหนุ่มไทยเก็บโทรศัพท์เข้าที่แล้วเงยหน้าขึ้นสานสน
ตัวเข้มข้างหนึ่งยกขึ้นเป็นคำถาม สายตาของเขาทำให้แก้มเธอร้อนผ่าว
ยามเอ่ยออกไปอย่างสนใจ

“คุณเป็นคนไทยหรือคะ”

“ครับ?”

“ฉันหลงทาง...”

เมื่อสาวสวยตรงหน้าว่าเสียงอ่อนพร้อมอธิบายถึงสาเหตุอย่าง
รวบรัดในไม่กี่คำ คนฟังก็กลั้นข้าไว้แทบไม่อยู่ ความง่วงงุนมลายหายไป
ไปสิ้น

1

สาวแปลกหน้าคนนั้น

อิษย์ สฤษฎ์ภักดี นั่งหมุนปากกาในมืออย่างเหม่อลอย ริมฝีปากแดงเรื่อคล้ำเป็นยิ้มน้อยใหญ่หายากในรอบหลายเดือน หากคนรู้จักมาเห็นเข้าคงพากันขมุกขมขื่น อย่าว่ากระไร ขนาดลูกน้องที่บัดนี้ยืนในห้องเดียวกันยังเสียวสันหลังวูบวาบเหมือนถูกผีหลอกเอาต่อหน้าต่อตา

คุณอิษย์เคยยิ้มเรื่อยเปื่อยที่ไหน แล้วการนั่งทอดหุ่ยเหม็นแฟ้มเอกสารนั้นอีก...

เมื่อคืนหลังเช็กอินเข้าโรงแรม ท่านรองประธานของพวกเขาหายไประหว่างห้องพักแบบไม่มีปี่ขลุ่ย รู้อีกทีตอนไปโผล่บ้านเพื่อนสนิทแล้วโทร. มาบอกว่าไม่ต้องห่วง ครั้นจะตามก็โดนส่งเสียงเข้มว่าให้แยกย้ายไปพักผ่อนเพราะวันนี้มีประชุมแต่เช้า หลังประชุมเสร็จก็พากันกลับห้องมาเตรียมเอกสารสำหรับติดต่อกับนักธุรกิจคู่ค้าในวันพรุ่งนี้

แต่อย่างที่เราเห็น งานไม่เดินสักนิด

หรือเจ้านายเราจะเหนื่อยมากเกินไปจนสติแตก...

ไม่มีใครรู้ว่าหนุ่มสกุลสฤษฎ์ภักดีคิดอะไรอยู่นอกจากเจ้าตัวเขาติดด้ามปากกาไปตามข้อนิ้วขณะระลึกลึกถึงคนตัวเล็กกะทัดรัดที่เพิ่งเจอเมื่อคืน ใครจะคิดว่าสาวหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพราะคนนั้นจะมีอายุถึง

ยี่สิบสาม ชั่วโมง กำลังหลงทางจากโรงแรมไปเกือบครึ่งกิโลเมตร

ตอนแรกเขานึกว่าเขาเป็นเด็กมัธยมปลายด้วยซ้ำ แต่แล้วก็ต้องเปลี่ยนความคิดเมื่อสายตาถูกสะกดด้วยส่วนโค้งของบันทึยงอนซึ่งถูกกางเกงยีนตัวสวยรัดตึง เธอสวมเสื้อแขนยาวตัวโคร่ง แต่ไม่อาจปกปิดร่องรอยของเอวคอดบางและสัดส่วนเนื้อนวลชวนมอง ซ้ำร้าย...เพียงการเปลี่ยนอิริยาบถง่ายๆ หรือการตะแคงปากร่มลงบนหลอดดูดน้ำ ใจเขาก็เหมือนถูกกระชากออกแล้วใส่พานถวายลงแทบริงเท้าผ้าใบสีมอซอ

เขาไม่ได้ใจง่าย...เออ...อย่างน้อยก็ไม่เคยจนกระทั่งเมื่อคืน!

แต่นอกจากจะทำให้เขาแปลกใจด้วยการพูดภาษาไทยใส่ เขายังตกใจมากขึ้นเมื่อรู้ว่าเธอมาเที่ยวคนเดียว ซ้ำยังอาจหาญออกมาหาของกินตึกตื้นโดยไม่ได้ดูสภาพตนเองเลยว่าเสี่ยงต่อการถูกทำมีดมีร้ายแค่ไหน พอคิดถึงตรงนี้อิทธิพลก็ถอนหายใจเอือมถาวรอออกมา

เมื่อคืนเขาอาสาส่งสาวสวยคนนั้นถึงโรงแรม หลังจากกล่อมให้ไวใจสักนิด ยืนพาสปรอร์ตให้ดูสักหน่อย เธอก็ยอมเดินตามเขาอย่างเสียไม่ได้ ปกติเขาไม่ได้ใจดีนักหรอก แต่บังเอิญว่าโรงแรมที่เธอพักมันเป็นทีเดียวกับที่เขาต้องกลับมาอนพอดี

แล้วเขายังพาเธอแวะร้านอาหารที่กำลังตามหาอีกด้วย

ด้วยความเกรงใจหนักมาก ผู้หญิงคนนั้นสั่งอาหารแบบใส่กล่องเพื่อถือมากินที่ห้อง ระหว่างทางไม่ได้พูดคุยกันมากนักเพราะเขามัวแต่ติดสายสำคัญจากยุโรป พอรู้ตัวอีกทีก็มาถึงสิบปี เธอหันมาขอบคุณเขาด้วยแววตาเปล่งประกาย ยืนเก๋ไก๋ผืนถ้วยหนึ่งที่เขาเพิ่งรู้ว่าเธอซื้อมาเพื่อให้อ่อนขึ้นลิปส์จากไปเสียๆ

และเขาก็เพิ่งรู้ตัว...และเสียดายเอาตอนนั้นที่ลืมขอเบอร์

“ฉิบหาย เถิงว่าท่านรองทำหน้าที่แบบนี้ คิดอะไรอยู่วะ”

“ไม่รู้ไว้ย่ะ แต่ซ้ำว่าเราควรจะได้เจอก่อน”

พอได้ยินเสียงลูกน้องลอยมา อิชย์ก็หุบยิ้มแล้วส่งสายตาเย็นเยียบไปให้ วงสนทนาที่ลุ่มอยู่หลังเขามานานนับชั่วโมงจึงแตกกระจ่าง

โรงแรมที่นักธุรกิจหนุ่มจองไว้เป็นโรงแรมห้าดาวในฝั่งเกาหลี เป็นที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องห้องสวีตที่มีทัศนียภาพระดับจ่ายแสนได้ล้าน ด้วยที่ตั้งบนปลายแหลมสุดซึ่งมองเห็นอ่าววิกตอเรียชัดเจน มีการบริการระดับวีไอพีถึงขั้นส่งโรลส์-รอยซ์ไปรับที่สนามบิน แถมยังมีที่เที่ยวน่าสนใจรายล้อมรอบไปหมด ทำให้ที่นี่เป็นตัวเลือกแรกของเขา ทุกครั้งที่มาเยือน

สฤณีรักดีเป็นตระกูลใหญ่ในไทย นอกจากบุญหนักศักดิ์ใหญ่แล้วยังร่ำรวยอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ในขณะที่ลูกหลานครึ่งหนึ่งไม่เป็นได้เป็นพาย ดีแต่จะนอนกินมรดก อีกครึ่งกลับประสบความสำเร็จในหลากหลายวงการ แน่แน่นอนว่าอิชย์จัดตัวเองอยู่ในกลุ่มหลัง และนั่นคือเหตุผลที่เขาควรได้รับสิ่งที่ดีที่สุด เลิศเลอที่สุด ไม่ว่าจะยามตื่นหรือหลับก็ตาม

ภาพลักษณ์ของเขาค่อนข้างสูงม ด้วยความเป็นพี่ใหญ่สุดของรุ่นทำให้อิชย์เรียนรู้ที่จะควบคุมตัวเองแต่เด็ก แม้มีไม่น้อยเหมือนกันที่หลุด แต่เขาจะหลุดต่อเมื่อเจอเรื่องกระทบใจอย่างจังเท่านั้น

เช่นในคืนนี้...

ชายหนุ่มกะพริบตาปริบ ไม่แน่ใจว่าฝันไปหรือเปล่าหลังเดินเข้ามาในห้องอาหารชั้นบนสุดที่คละคล้าไปด้วยแขกกระเป๋านักแล้วเจอคนที่อยู่ในห้วงคำนึงตลอดทั้งวันนั่งอยู่แถวโต๊ะริมกระจกอันเป็นที่ที่ดีที่สุด ตอนแรกเขามองผ่านเจ้าหล่อนไปด้วยซ้ำ ก่อนจะต้องวกกลับมามองอย่างเต็มตาเมื่อจำวงหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลา ริมฝีปากอ้มเต็มเป็นกระจับ กับนัยน์ตาคุโศกแสงงามได้

ผู้หญิงคนนั้นประทีนโฉมได้จัดจ้านโฉบเฉี่ยว ขยี้ภาพลักษณ์

สาวใสในคืนวานได้อย่างไม่เหลือหลอ เธอเกล้าผมม้วนเป็นมวยต่ำ ปล่อยปอยผมขมดุ่มเคลียผิวบาเนียน ลิปสติกสีแรงเคลือบเป็นมัน วาวเข้ากันได้ดีกับเดรสสายสปาเกตตีสีเบอร์กันดี เขาเพิ่งสังเกตว่า ผิวพรรณของเธอขาวนวลเนียนลออ เรืองรองอยู่ใต้แสงไฟสลัวสีอุ่นจาง

เมื่อเห็นเธอยกแก้วไวน์ขึ้นจะเลียดโดยไม่แตะต้องอาหารตรงหน้า ไวกินกว่าจะห้ามใจทัน เขาก็ก้าวปราดตรงไปโดยไม่สนใจบริกรที่ยืนเหวออยู่กับลูกน้อง

“มาคนเดียวหรือครับ”

เมื่อได้ยินเสียงที่ค่อนข้างคุ้นหู ณฐาก็ละสายตาจากภายนอก หน้าต่างกลับมาซ้อนตามองเขา ดวงตาคู่นั้นฉายแววตกใจอย่างเสียบั่นก่อนสลายไปแทบจะทันทีพร้อมคำตอบ

“ค่ะ”

“ฉันคุณจ๊ะจะรังเกียจไหม ถ้าผมจะขอนั่งด้วย”

เธอนิ่งคิดไป ก่อนจะคลี่ยิ้มสไลให้เขา “เชิญค่ะ”

อิศย์หันไปส่งสายตาให้ลูกน้องจัดการที่เหลือ โต๊ะของเขาจึงถูกยกเลิกพร้อมการหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยของเหล่าผู้ติดตาม เวลานี้ เขาจึงเหมือนหนุ่มขี้เหงาที่มาเที่ยวคนเดียว หากไม่นับชุดเป็นทางการที่สวมปานจะประทุมภายในลิบนาที่ข้างหน้า

“เมื่อคืนเรายังไม่ได้แนะนำตัวกันเลย...” ชายหนุ่มปลดกระดุมสูทแล้วนั่งลงตรงข้ามเธออย่างไม่เร่งรอ “...ผมอิศย์ครับ เป็นทั้งชื่อเล่นและชื่อจริง จะเรียกผมชื่ออิศย์ก็ได้”

“ฉันชื่อเล่นว่านาวค่ะ” สุ่มเสียงเป็นมิตรถูกส่งกลับมา “เมื่อคืนคุณคุยโทรศัพท์ตลอดทาง ฉันเลยไม่ค่อยยกวน ยังไงขอบคุณมากนะคะที่พาฉันมาส่งถึงโรงแรม”

“เรียกว่าพาคุณกลับมาด้วยจะดีกว่า เพราะผมก็พักที่นี่” เขารับเมนูมาจากพนักงาน พลิกพลาถกวาดตามองทั้งที่ชวนเธอคุยไม่หยุด

“เมื่อคืนคุณบอกว่ามาเที่ยวคนเดียว ผมนึกว่าคุณพูดเล่น”

ณฐามองเพื่อนร่วมโต๊ะที่วันนี้หล่อร้ายด้วยท่วงท่าเป็นกันเองมากขึ้น บอกตามตรงว่าหลังจากเขามาส่งเมื่อคืน เธอไม่คิดด้วยซ้ำว่า จะต้องโคจรกลับมาเจอเขาอีกในสถานการณ์ประหลาดเช่นนี้...จะว่าประหลาดก็ไม่เชิง ต้องเรียกว่าโรแมนติคมากกว่า

“ทำไมคะ ฉันเหมือนคนที่ไม่กล้ามาเที่ยวคนเดียวเธอ”

แกลังกระเช้าเพื่อคลายบรรยากาศชวนเคอะเขิน ปกติเธอไม่ใช่คนใจง่ายที่ยอมให้ผู้ชายเข้าใกล้เกินสามเมตร แต่ผู้มีพระคุณตรงหน้าเป็นข้อยกเว้น ไม่รู้ว่าคิดถูกหรือคิดผิด...

“ใครจะรู้” เขาพับเมนูปิดแล้วส่งสายตาเรียกพนักงานอีกครั้ง “คุณอาจจะถูกเปี้ยวन्दก็ได้”

เขาสั่งอาหารเป็นภาษาฝรั่งเศสคล่องปร๋อ แถมด้วยไวน์หนึ่งขวด ที่ราคาเปิดห้องได้อีกหลายคืน

ณฐารอจนเขาหันกลับมาอีกครั้ง เธอจึงย่นด้วยน้ำเสียงชวนค้นหา “ลองเดาดูสิคะ”

เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่อิศย์อ่านผู้หญิงไม่ออก เขาสัมผัสได้ว่าสาวงามที่อยู่ตรงหน้าไม่ได้มีทำที่ยั่วยวนหรือเจตนาทอดสะพานให้เขาตรงกันข้าม อริยาบถของเธอค่อนข้างไว้ตัวเสียด้วยซ้ำ เห็นได้จากท่วงลงบเลี่ยม ไม่ปล่อยตัวตามสบายเหมือนก่อนที่เขาจะนั่งลง

“แฟน” เขาว่าเสียงเรียบ

“ไม่ใช่”

“สามี”

เธอหัวเราะเสียงใส

“เมื่อคืนฉันบอกคุณไปแล้วว่าเพิ่งอายุยี่สิบสาม”

“ผมลืมได้ยังไงกัน” อิศย์แกลังเบ้าหน้าขณะเพลิดเพลินไปกับรอยยิ้มของเธอ

ผู้หญิงคนนี้เปี่ยมด้วยเสน่ห์เหลือร้าย ชายหนุ่มยอมรับกับตัวเองในใจ เธอมีรูปเป็นทรัพย์ พอถึงเวลาแต่งโฉมเข้าหน้าผู้ชายที่ร้านผู้ชายจะตามกราบกรานแทบเท้า แล้วยังวิธีการยืมที่ทำให้คู่สนทนายอมโอนอ่อนตามทุกอย่างนั่นอีก ไม่อยากคิดว่าถ้าเธอหลงอ่อนเสียงอ่อนเสียงหวานเวลาที่อยู่ลำพังแล้วเขาจะต้านทานได้นานแค่ไหน...

“ฉันถูกเบียดจริงค่ะ แต่ไม่ใช่คนที่คุณว่ามาหรอก”

จินตนาการเพริศแพรวของชายหนุ่มถูกขัดด้วยคำเฉลย...เขาชะงักไปเสียรวินาที แล้วก็ตกใจที่ตนคิดไปไกลปานนั้นทั้งที่เริ่มพูดกับเธอได้เพียงไม่กี่คำ อิชัยกะพริบตาเรียกสติสดั้งในขณะที่เธอยกไวน์ขึ้นจิบ...แต่แล้วหญิงสาวก็เปลี่ยนเป็นดื่มรวดเดียวจนหมด ทำให้เขารู้ว่าข้อสันนิษฐานของตนตรงเผง แต่เธอคงไม่อยากขยายอะไรให้คนแปลกหน้าฟัง

เมื่อเขาเติมไวน์ให้เธอ ก็สังเกตว่าในขวดนั้นพร่องไปเกือบถึงก้น ตาตามกริบวัดไปยังแก้วใสที่ขึ้นสีชมพูผาด พอไล่ขึ้นสู่ชั้นนัยน์ตากลมหวาน เธอก็สบตอบอย่างทำทนาย

อิชัยกระตุกยืมมูมปาก

“ถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ”

“คะ?”

เขาเอี้ยวตัวมาข้างหน้า แคมยังกวักมือให้เธอเอนตัวลงมาด้วยอีกคน ฐฐาทำตามอย่างเสียไม่ได้ แล้วเขาก็ว่าด้วยเสียงกระซิบกระซาบเหมือนเป็นเรื่องใหญ่โตที่ต้องเหยียบให้มิด

“เก้าอี้ผืนที่คุณซื้อมาเมื่อคืนนะกินหมดไหม ผมว่าถ้วยมันใหญ่มากเลยนะ”

“คุณ!”

“ครับผม” เอนตัวหนีการค้อนอย่างเสียจริตของคนที่ถูกกล่าวหาว่ากินจุ หลิวตาด้วยความขบขัน “แต่ผมกินหมดเลยนะ อร่อยมาก

ครับ ขอขอบคุณที่เลี้ยง”

เก่าไฉนที่ว่าเป็นเส้นดั่งที่ถูกหั่นเป็นท่อนแล้วถูกเคี้ยวใน
น้ำซุปรกระดูกหมูกับเครื่องอีกนิดหน่อย นอกจากจะรสเลิศแล้ว ปริมาณ
ยังอยู่ในระดับถ้วยเดียวอิมไปครึ่งวัน เขาเป็นผู้ชายยังพอว่า แต่การที่
ผู้หญิงตัวเล็กคนหนึ่งกินหมดถ้วยได้นั้นสมควรปรบมือให้อย่างยิ่ง

“กินข้าวเถอะคุณ ก่อนที่มันจะซีดจนไม่อร่อย”

ณฐาเพิ่งรู้ว่าเธอแทบไม่ได้แตะต้องสเต็กที่เปิดในจานเลย
หญิงสาวส่งสายตาไม่ไว้ใจให้เขาอีกครั้ง ก่อนหยิบมีดกับส้อมขึ้น
จัดการอย่างเงียบๆ

อิชย์หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาจัดการอะไรนิดหน่อยเพื่อไม่ให้เธอรู้สึก
อึดอัดขณะรับประทาน อาหารของเขายังไม่มา ส่วนไวน์รอก็เพียงอิดใจ
ก็เสิร์ฟมาถึงสองแก้ว ทว่าพอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ไวน์ในแก้วของณฐา
ก็ถูกเจ้าตัวต็มเกลี้ยงเรียบร้อย

“คุณเป็นคอไวน์หรือครับ” เขาถามอย่างอดไม่อยู่

“ฉันดื่มเฉพาะโอกาสพิเศษเท่านั้นค่ะ”

ชายหนุ่มอยากถามว่าอะไรล่ะที่พิเศษ แต่ดูจากสายตาที่เธอส่ง
มาให้คงเป็นการละลาละล้งเกินไปหน่อย จึงหวนนั้นอาหารของเขา
ลงเสิร์ฟพอดี เธอจึงส่งสัญญาณให้เขากินบ้างโดยไม่ต้องเกรงใจ

ความเงียบโรยลงครอบงำเหนือโต๊ะหลังไร้ประโยชน์สนทนา เพลง
คลาสสิกบางเบาลอยเอื่อยเหมือนมาจากที่ห่างไกล เมื่อณฐากินเสร็จ
ก็จ้องใจผินหน้าออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง แม้จะปรายตามองเพื่อน
ร่วมโต๊ะเป็นระยะก็ตาม

ผู้ชายคนนี้นิ่งมอยิ่งดูดี แม้เขาจะมีรัศมีอันตรายทอเข้มแบบที่
ปลุกประสาทในตัวเธอให้ตื่นเฝ้าอยู่ตลอดเวลาก็ตาม เธอไม่เคยเจอคน
ที่มีเซ็กซ์แอปพิลสูงลิบจนน่าหวาดหวั่นเช่นนี้มาก่อน ทั้งท้ายเสียงยัง
ชวนให้สะบัดร้อนสะบัดหนาว กิริยาที่ยากจะหยั่ง แด่การสนทนาสั้นๆ

ก็เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนมั่นใจในตัวเองล้นเหลือ ถึงจะแก้งลงให้เธอ
ในบางจังหวะก็ตาม

แม้จะลูกล่อลูกชนแพรวพราว แต่เขาไม่ได้เข้ามาจีบเธอ...อย่าง
น้อยก็อย่างเปิดเผย แม้อายุยังน้อย แต่เธอก็แยกออกว่าผู้ชายประเภท
ไหนควรคุยด้วย ประเภทไหนควรหลีกเลี่ยง และเธอเต็มใจจะจัดเขา
ให้อยู่ในข้อแรก

เอ๊ะ...หรือว่าข้อหลังดี...

“ของหวานใหม่ครับ” เขาถามหลังกินเสร็จอย่างรวดเร็วและ
เรียบร้อยในสายตาหญิงสาว

“อันี่ขนมไว้ที่ห้องค่ะ” คนที่เริ่มกรึมแอลกอฮอล์ตอบ แล้วก็
แทบกัลดันตัวเองเมื่อเห็นอาการหรีตาลงจนเกือบเป็นเส้นตรงจากอิชย์
โอ้ย เธอเปล่า่อยนะ!

“โอเค”

ว่าแล้วเขาก็สั่งเช็กบิลอย่างรวดเร็วก่อนที่จะหันได้ควักบัตร
เครดิตออกมา อนุญาตให้จังหวะนั้นสงบสติอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง ปกติเธอ
คอทองแดง ไวน์แค่นี้ไม่มีทางสะเทือนด้วยซ้ำ คงเป็นเพราะสภาพจิตใจ
ที่เริ่มไม่ไหวแล้วมากกว่า...

หลังเป็นฝ่ายชิงหยิบธนบัตรจำนวนหนึ่งทิปให้พนักงาน หญิง
สาวก็ดึงผ้าคลุมตัวออกแล้วลุกขึ้น โลกของเธอเอียงไปเล็กน้อยเมื่อ
ขยับเท้าผิดจังหวะ แต่ที่น่าตกใจกว่านั้นคือการปราดเข้ามาประคอง
อย่างทันท่วงทีของคนที่มีมือใหญ่และร้อนฉ่าจนแทบลวกผิว

อุ้งมือข้างหนึ่งวางอยู่เหนือสะโพกกลมกลิ้ง ส่วนอีกข้างก็จับศอก
หญิงสาวไว้มัน...ไม่ได้จับจ้วงหรือหยาบคาย แต่ก็ถือว่าใกล้เคียงพอดี
เธอได้กลิ่นโคโลญหอมเข้มข้นชัดเจนตอนนี้อย่างยิ่ง ใจสาวเต้นไม่เป็นส่ำ
จนต้องเตือนตัวเองว่าเป็นเพราะไม่ชินการแตะเนื้อต้องตัวกับผู้ชาย
และตามมารยาทเธอควรจะต้องหนีจากเขา...

แต่จะให้หนีไปไหน...

“เมารีเปล่า” เขาเอียงหน้าลงมาถาม

“แค่เซเพราะสันสูงคะ”

“คุณดื่มไปขวดกว่า” ท้ายเสียงของเขาท่วมหัวทรงเสน่ห์แบบที่ทำให้เลือดสูบฉีดร้อน กระนั้นก็เจอแววเอ็นดูแบบที่ทำให้เธอวางใจ “ไหวไหม...ให้ผมเดินไปส่งไหมครับ”

ณฐานิ่งงันไป ในขณะที่เขารอคำตอบอย่างอดทน จนในที่สุดแล้วหญิงสาวเม้มริมฝีปากจ๋าววเข้าหากัน ด้วยรู้ว่าถ้าไม่ยอมให้เขาเดินไปด้วย เธออาจจะเผลอทำเรื่องโง่ๆ ลงไปเป็นแน่

“ก็ดีค่ะ...ขอบคุณนะคะ”

การที่เธอยอมให้เขามาส่งว่าน่าแปลกใจแล้ว อิชย์แปลกใจ ยิ่งกว่าเมื่อพบว่าห้องของหญิงสาวคือห้องสวีตติดกับห้องเขานั่นเอง ราคาที่แพงระยับทำให้เขานึกสงสัยว่าสาวเจ้าเป็นใครมาจากไหน ท่าทางเธอไม่ใช่พนักงานที่ยวธรรมดา แต่ก็ธรรมดาเกินกว่าจะเป็นลูกหลานไฮโซชาวกรุง

เขาอยู่ในแวดวงนี้มาตั้งแต่จำความได้ ตรงสเปกขนาดนี้ไม่มีทางรอดสายตาเด็ดขาด!

ณฐานผลออกจากวงแขนแกร่งที่ประคองมาตลอดทาง มันก็ไม่ไกลนัก แค่งลิฟต์มาหนึ่งชั้น เธอเก็บจ๋าสีหน้าขวยเงินไว้ขณะหยิบคีย์การ์ดออกมาแตะตรงประตูห้อง หลังสิ้นเสียงตัวล็อก หญิงสาวเปิดเข้าไป ก่อนจะเปิดอ้าค้างอยู่อย่างนั้นโดยไม่ขยับเขยื้อน

อิชย์สัมผัสได้ถึงเสียงวินาทีของความลังเล เขาแทบลืมหายใจเมื่อตระหนักว่าเธอกำลังครุ่นคิดเรื่องอะไร ชายหนุ่มเห็นเธอเผยอปากหุบแน่น ก่อนจะยอมเปิดปากอีกครั้ง

“ขอบคุณที่มาส่งคะ”

“ครับ”

“อยากดื่มกาแฟหลังอาหารไหมคะ”

คำถามที่เหนือความคาดหมายโดยสิ้นเชิงในความรู้สึกชายหนุ่ม ทำให้คนถามเองแทบจะกลืนใจตายด้วย เธอเงยหน้ามองตาเขา สัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่อิชย์จ้งใจปิดบังไว้เป็นครั้งแรก นัยน์ตาของเขาวาววับสะท้อนใบหน้าของเธอกลับมาให้เห็นเลือนราง

แล้วเขาก็พาเธอเข้าห้อง พร้อมปิดประตูไล่หลังอย่างแผ่วเบา

อิชย์ตั้งรับปฏิกิริยาที่หญิงสาวจะโถมเข้ามาแล้วเป็นฝ่ายเริ่มจับก่อน เขาผ่านผู้หญิงมามากพอจะเดาออกว่าหลังจากเธอกริ้วด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์แล้วจะขาดความยับยั้งชั่งใจ แต่ณฐากลับหมุนตัวไปยังมินิบาร์แล้ววุ่นวายกับเครื่องทำกาแฟสดด้วยมือเป็นระวิงแบบคนไม่เมา...

“แค่กาแฟจริงเหรอ” หลังอิงไปแวบหนึ่งชายหนุ่มก็ปรารภกับตนอย่างทิ้งๆ

“คะ?” เธอหันมาเพราะได้ยินไม่ถนัด

“เอสเพรสโซะครับ” คนเป็นแขกยิ้มมั่นใจ ชักรู้สึกเมาขึ้นมาเสียเอง

“ไปนั่งรอที่โซฟาเลยคะ ขอเวลาฉันจัดการแป๊บหนึ่ง”

ไฟในตัวอิชย์มอดลง เขาน่าจะรู้อยู่แล้วว่าสาวอายุยี่สิบสามที่กำลังก้าวถึงขั้นออกไปเตร่หาของกินกลางดึกคงไม่ใช่สาวประเภทวันไนต์-สแตนดาร์ด นึกโทษโกรธตัวเองเหมือนกันที่ดูบหนึ่งมองเธอไปในแง่ นั้น แล้ว ก็...ความยินดีที่แผ่ขยายอยู่ในอกนี้มันอะไรกัน เขาโล่งอกเพราะเธอไม่ทำอะไรเขาเนี่ยนะ!

หยุดเลย! อิชย์ ชักจะรู้สึกดีมากเกินไปแล้ว เดี่ยวหน้ามืดบ๊ล้า เขาขึ้นมาทำไม ยังไม่ทันได้จิบเลย!

ห้องสวีตแห่งนี้ประกอบด้วยห้องนอน ห้องแต่งตัว

ห้องน้ำระดับล่างการ และห้องนั่งเล่นตกแต่งเรียบหรูด้วยโทนสีครีม และไม่ประกอบ กระจกหน้าต่างที่หันสู่ทิศเกาะช่องก่งทำให้เห็นตึกสูงใหญ่ระฟ้าซึ่งบัดนี้พากันซ่อนปลายยอดอยู่ในกลุ่มพยับเมฆครึ้มข้างนอกอากาศคงหนาว แต่ในนี้อบอุ่นดี และระกะระกะไปด้วยถุงช้อปปิ้งที่วางซ้อนบนพื้น

อิศย์หย่อนตัวนั่งยวบลงบนโซฟาที่มีผ้าห่มหนาวางอยู่

“เอสเพรสโซค่ะ” สักพักเจ้าของห้องก็เดินมาพร้อมแก้วควันขึ้น
จุก

เขารับมันมาจิบแล้วชำเลื่องมองคนที่ยืนกอดอกด้วยท่าทางลึ้นหนักกับกาแฟแก้วนี้...อืม...ดูเหมือนว่าเธอจะสลัดสิ้นสูงทิ้งไปแถวมินิบาร์

พอพยักพยิตว่าอร่อยพอใช้ได้ เธอก็ยิ้มละไมอย่างภาคภูมิใจแล้ว ผละกลับไปทางเดิม ทิ้งให้เขารู้สึกว่ากาแฟแก้วนี้ช่างหวานและหอมกว่าที่ควรจะเป็น...แค่เธอยิ้มเท่านั้นเอง ชายหนุ่มยกแก้วขึ้นจิบอีกครั้ง เมื่อรับรู้ได้ว่าตนคอแห้งผาก ตระหนักว่าควรหาอะไรหันเหความสนใจของตนโดยด่วน!

“คุณสูงเท่าไร” คำถามเบสิกถูกส่งออกไปเมื่อเธอเดินกลับมาอีกครั้งพร้อมขนมหน้าตาน่ากินในจาน

หญิงสาวดึงผ้าห่มข้างตัวเข้าไปพันทาง แล้วนั่งลงโดยจใจทั้งระยะห่างพอสมควร

“คาใจคุณมากเลยใช่ไหมเนี่ย” เธอหัวเราะแห่ พยายามยกขาขึ้นนั่งขัดสมาธิแต่ไม่ถนัด เลยต้องไขว่ห้างแล้วเอาผ้าห่มมาปิดไว้แทน “อร่อยหกลีบสี่คะ เกินมาตรฐานมานิดหน่อย แต่ก็ดีเยี่ยมมากอยู่ดีถ้าเทียบกับคุณ”

อิศย์สู้งรอยแปดสิบหก สูงชนิดที่ถ้าเขายืนกอดเธอ หน้าผากเธอดังทุกลงตรงฐานคอ ริมฝีปากคงแนบนุ่มบนผิวเนื้อเขา...

คนคิดลึกลับดัดภาพนั้นออกจากใจ กระนั้นปากยังพาไป “ผู้ชายไม่ค่อยสนหรอก มันไม่มีผลอะไรในแนวราบ”

เธอเบิกตาโต ทำหน้าเหมือนไม่เคยเห็นเขามาก่อน “คุณนี่ตรงจัง”

“ขอโทษครับ”

“ล้อเล่นค่ะ อย่าซีเรียสสิ” เธอยื่นจานในมือให้ร่าวกำลังจ้อ “กินซูครีมไหมคะ ฉันซื้อมาสองก้อน เลือกละไม่ได้ว่าจะเอารสอะไรเลยหยิบมาทั้งคู่เลย”

ชวนกินขนมจริงหรือวะ เอาจริงดิ

แม้ในใจจะเฝ้าระวังอย่างกังขาเช่นนั้น ทว่าอิชียกลับคลี่ยิ้มแล้วปฏิเสธอย่างสุภาพ ภูฐานจึงเริ่มเล็มขนมอย่างช้าๆ รวากับไม่ยอมให้มันหมดก่อนเวลาอันควร

ชายหนุ่มมองภาพตรงหน้าด้วยความรู้สึกยากบรรยาย เมื่อกี้เธอเป็นสาวแสนเซ็กซี่ที่ทำให้เขาเล็ดลมพลุ่พล่านเพียงแค่เฉียดเข้าใกล้ แต่ตอนนี้เธอดูเหมือนเด็กชนๆ ที่แอบหลบมากินขนมเพราะไม่อยากแบ่งใคร...หญิงสาวใช้มือหยิบแบ่งส่วนฝาเข้าปาก ละเลียดสตรว์เบอร์รี่ลูกโตอย่างสำราญ ก่อนส่งเสียงจ๊กจ๊กออกมาติดหนึ่ง แล้วส่งปลายนิ้วซึ่งมีเล็บเจียนมนสะอาดผลุบเข้าไประหว่างเรียวปากนุ่มเพื่อดูดครีมที่เปื้อน

คนมองผลอกลิ้นน้ำลายอีกใหญ่ นิ่งทองยุบหนอพองหนออยู่ไนใจ “ทำไมแอรีในห้องนี้มันร้อนจังครับคุณ...”

“คุณเปิดทีวีได้นะ” เธอว่าหลังจากหมดชิ้นแรกท่ามกลางความโล่งอกโล่งใจของเขา

“ดูคุณนั่งกินขนมคงบันเทิงกว่า”...น่าดูกว่าทีวีเป็นร้อยเท่า ชายหนุ่มบอกตามความจริง

ภูฐานค้อนเขาอย่างน่าเอ็นดู แล้วก็ตัดสินใจวางจาน “ก็โง่แล้ว

คะ”

“เกือบห้าทุ่ม” เขาพลิกดูนาฬิกา “ปากคุณเปื้อนนะ”

ไม่ทันที่หญิงสาวจะได้ขยับ เขาก็ยกมือขึ้นปาดปลายนิ้วโป้งลงบนกลีบบากนุ่มอย่างถ้อยวิสาสะ แรงกดที่ไม่ทันตั้งตัวทำให้เจ้าของร่างไหวสะเทือน ลมหายใจสะดุดด้วยความตกใจ

อาการเบิกตากว้างและตัวแข็งที่ออกอย่างฉับพลันทำให้อิซึยตั้งสติได้ เขาตัดสินใจถอยห่าง แล้วเช็ดมือกับทิชชูที่วางบนโต๊ะ ส่วนเธอ... เพียงแค่เขาจะสายตาไปแวบเดียวก็เก็บอาการได้อย่างรวดเร็ว รอยยิ้มสดใสกลับมาประดับบนวงหน้าสวยตามเดิม

“คุณทำแบบนี้กับผู้หญิงบ่อยหรือคะ”

“แบบไหน” เขาแก้งไชสี้อ แล้วก็ได้คำตอบเป็นสายตารู้ทัน

“ตามเข้าห้องง่าย ๆ”

“ถ้าเข้ามาดีมีกาแฟเฉยๆ ละก็ไม่เคย” อิซึยยอมรับ แถมคิดไปพล่ไปถึงการทำตัวสนิทสนมกับสาวแปลกหน้าอีก นี่ก็เป็นสิ่งใหม่เหมือนกัน ชายหนุ่มบอกได้เต็มปากเต็มคำเลยว่าถ้าผู้หญิงตรงหน้าไม่ใช่ณัฐา เขาไม่มีวันมาอดทนกับอะไรแบบนี้เด็ดขาด

“ชวนกินซูตริ่มก็ไม่กินนี่นา...” เธอหันหลังให้ชายหนุ่มก่อนจะขยับเอนตัวอิงลงบนแผงอกแกร่งแบบไม่ถามความเห็นเจ้าของ ขาเรียวยาวตัวขึ้นบนโซฟาแล้วใช้ผ้าห่มคลี่คลุมไว้ นั่งไปสักพักก็เงยหน้าขึ้นหาเขาเหมือนจะถามความเห็นว่ามันที่นั่นเขาโอเคไหม

อิซึยถอนหายใจยาวเหยียดด้วยความรู้สึกทั้งขำทั้งฉิวพร้อมส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ

“คุณใจดีจัง”

เสียงหวานเจ๋อยแจ้วไปเรื่อย เธอต้องเมาแล้วแน่ๆ

“คุณอายุเท่าไรคะ”

“สามสิบเอ็ด”

“ห่างกันตั้งเก้าปีเนาะ”

คิวเข้มขมวดเมื่อได้ยินดังนั้น “ไหนว่าคุณอายุยี่สิบสาม”

“ยี่สิบสามค่ะ” ญฐาหัวเราะเหมือนเด็กที่ถูกจับได้ว่าแอบซุกความผิด “แต่เริ่มนับพรุ่งนี้ วันนี้ยังยี่สิบสองอยู่”

จันอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าก็จะเป็นวันเกิดของสาวงามที่อิงเขาอยู่... อิชย์เริ่มเข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเธอถึงแต่งตัวสวยลงไปนั่งดื่มคนเดียว แต่แค่นี้ยอมไม่พอบอกคำถามทั้งหมดที่คาใจได้... แล้วเขาจะสนใจหรือไม่ ก็แค่คนแปลกหน้า พรุ่งนี้หลังสร้างเมาเธอจะยอมเจอเขากีร์เปล่าก็ไม่รู้ ความคิดทั้งมวลของชายหนุ่มชะงักลงเมื่อเธอจับมือเขาข้างหนึ่งขึ้นมาเพ่งพิศ ปลายนิ้วอ่อนนุ่มไต่ไปตามผิวสากและเส้นเลือดนูนโค้งของเขาอย่างสนอกสนใจ อิชย์ชอบออกกำลังกายกลางแจ้ง งานอดิเรกแก้เครียดของการปลูกต้นไม้กับเล่นดนตรี เธอคงแปลกใจที่ผิวของเขาร้อนกว่ารูปลักษณ์

“คุณเล่นกีตาร์หรอคะ”

“ครับ?”

“ปลายนิ้วคุณด้านทั้งสี่นิ้ว เล็บก็ตัดสั้นสะอาด ไม่มีตำหนิ...” เธอจุ่มลงไปยังจุดที่อยากชี้ให้เห็น ส่งกระแสบวมจนเขาหายใจขาดห้วง “...แต่อาจจะเป็นไวโอลินหรือเชลโลก็ได้ ฉันเดาไม่ถูกหรอกถ้าไม่ได้เห็นมืออีกข้างของคุณ”

“คุณจบดนตรี?” ช่มใจท่ามกลางบรรยากาศเซ็กซี่แล้วยกมืออีกข้างให้เธอสำรวจ เธอเนาะ... นานที่จะเจอผู้หญิงแบบนี้ พิลิกดีแท้เขาเนี่ยแหละพิลิกที่อดทนได้ขนาดนี้!

“เปล่าค่ะ ฉันจบศิลปะ...” พอรู้แน่แล้วว่าเขาเล่นเครื่องดนตรีอะไรได้ก็ซัดคึกคักอยู่คนเดียว “...ทำไมคุณถึงมานั่งกับฉันคะ”

การเปลี่ยนหัวข้ออย่างกะทันหันทำให้อิชย์งงไปนิดหนึ่ง ก่อนที่เขาจะนึกได้ว่าเธอหมายถึงที่ห้องอาหารเมื่อครู่ ชายหนุ่มขยับมือทาบ

กับมือเล็ก สอดหำนิ้วเข้าประสานก่อนบอกความรู้สึกแรกยามเมื่อเห็น
เธอนั่งอยู่ตรงนั้น

“คุณดูเศร้า”

“แล้วไงอีกคะ” น้ำเสียงของเธอบอกให้รู้ว่าเธอมาถูกทาง

“ผมชอบรอยยิ้มของคุณเมื่อคืนมากกว่า...” อิชย์จำยิ้มตื่นเต้น
ของเธอตอนพาไปถึงร้านอาหารได้ ยิ้มที่ตื้นใจเธอมาถึงตอนนี้ “...เลย
คิดว่าเป็นไปได้ไหมที่จะได้เห็นคุณยิ้มแบบนั้น แทนที่จะนั่งปวดน้ำตา
กับแก้วไวน์อยู่คนเดียว”

เขาตีเข้าตรงแผลอย่างจัง ฐฐาเจ็บไปเพราะตกใจไม่คิดว่าเขา
จะเห็น น้ำตาที่แห้งเหือดไปวันขึ้นมามากครั้งเมื่อนึกถึงความรู้สึกร้าวราน
วาบลึก แต่แล้วมือแกร่งก็บีบมือหญิงสาวเบาๆ เตือนสติว่าตอนนี้เธอ
ไม่ได้อยู่ลำพัง

“นี่เป็นสาเหตุที่คุณเห็นใจแล้วก็ยอมตามฉันเข้ามาในห้องรีเพล่า
คะ”

ตัวของเขาคุ่น แขนได้ขุดสู่ที่ที่พาดอยู่บนเอวกระชับเข้าเล็กน้อย
แล้วคนช่างชักรักก็ตกอยู่ในวงแขนของเขาโดยสมบูรณ์

“เปล่า ผมนี่กว่าจะได้แถมคุณต่างหาก”

คำสารภาพอย่างตรงไปตรงมาทำเอาคนฟังหวามหวิวในอก
อย่างไม่เคยเป็น จริงอยู่ที่เธอเคยเจอผู้ชายปากหวานมามาก แต่เธอ
ไม่เคยเปิดโอกาสให้ชายเหล่านั้นเข้าใกล้ แค่นึกถึงก็เฉียดฉิวจนฝัน
จะขึ้น เรื่องเสวนาด้วยนานๆ ลืมไปได้เลย

แต่เขา...น่าแปลกที่เธอไม่มีความรู้สึกในด้านลบด้วยสักนิด

ฐฐาขำตัวเองเล็กน้อย ก่อนตัดสินใจเงยหน้าสบตาเขาอีกครั้ง
“ถ้าคุณไม่รังเกียจสาวบริสุทธ์...”

คำอนุญาตกับแวตาทว่าพร่างพร่าใสกระจ่างกระแทกใจอิชย์อย่าง
จัง เขาเคยเชื่อมาตลอดว่าตนเป็นคนที่มีความยับยั้งชั่งใจในระดับสูง

ลิปลิ่ว แต่วินาทีนี้ความเชื่อนั้นถูกสั่นคลอนด้วยเสียงหวานเครือที่เกือบ
ทำโลกของเขาพลิกคว่ำ มันรุนแรง...มากเกินไป...เกินกว่าเขาจะ
ควบคุมไหว

“ไม่หรอกล...” หลังอึ้งไปอึดใจ ชายหนุ่มตัดสินใจโน้มหน้าลงไป
หาคนที่เชิญชวนกันด้วยท่าทางน่ารักที่สุดเท่าที่เคยเจอ ยืนยันด้วยเสียง
แตกพร่าก่อนริมฝีปากจะแนบชิดกัน “...ยินดีอย่างยิ่งเลยละคุณ”

2

สวีตอิมเพรสชัน

ณฐาไม่คิดเหมือนกันว่าจะมีวันนี้

ทันทีที่ริมฝีปากของคนแปลกหน้า...รู้เพียงแค่ว่าชื่อ...ประกบลงบน
กลีบปากของเธออย่างนุ่มนวล ความรู้สึกอันไม่คุ้นชินชนิดหนึ่งก็ซ่าน
ไปทั่วสรรพางค์ มันเป็นส่วนผสมของความลึกลับที่จะตอบรับเขา
แบบไหน กับความขวยเขินที่ซัดเลื้อยสาวไปตามผิวเนื้อจนเริ่มระอุ

ผู้ชายมีสัญชาตญาณของการเอาชนะ หญิงสาวรู้ซึ่งถึงธรรมชาติ
ข้อนี้ดี มันจะยิ่งพุ่งทะยานอย่างรุนแรงเมื่อเจอเป้าหมายที่ถูกใจ และ
เธอก็มั่นใจว่าตนตกเป็นเป้าของอิชย์ตั้งแต่วินาทีที่เขานั่งลงตรงข้าม
แม้จะเก็บอาการได้ดีเพียงใด แต่กระแสปรารถนาอันแรงกล้าในดวงตา
ไม่เคยหลอกหลวง

ริมฝีปากของเขาไม่ได้กระด้างอย่างที่เคียดคิดไว้ อันที่จริงเธอไม่
เคยรู้อะไรเกี่ยวกับริมฝีปากของผู้ชายเลยจนกระทั่งตอนนี้ หลังจาก
หยิ่งเชิงรอให้เธอจุบตอบ เขาก็เริ่มบดเรียวกปากนุ่มหยุ่นเข้าหาเสียเอง
อย่างผู้เจนประสบการณ์ มือแกร่งผละจากมือเรียวกเล็กมาประคองวง
หน้าสวย ลูบได้แผ่วเบา ก่อนสอดเข้าไปในเรือนผมนุ่มแล้วปลดมวยผม
ของเธอให้สยายลงมาคลอเคลียแผ่นหลัง

สัมผัสจากเขาร้อนจัด ร้อนมากเกินไปจนหญิงสาวเริ่มหอบ

สะท้อน คลื่นมวนแห่งความปั่นป่วนไหลบ่าไปตามเส้นเลือดราวธารน้ำ
เชี่ยว กับครั้งแรกเธอยอมคาดหวังอะไรที่น้อยกว่านี้ เชื่องช้ากว่านี้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เขารุกแยกเข้ามาจนหายใจหายคอไม่ทัน และ
ดูเหมือนเขาจะรู้ตัว...เข้าไปลึกนิด อิชย์เริ่มอ่อนโยนขึ้นหลังจากทำเธอ
อ่อนระทวยด้วยการเรียกร้องอย่างไร้การควบคุม

ลื่นของเขา...ณฐาคิดได้แค่นั้นแล้วก็ต้องใช้มือขยุ้มเสื้อเซ็ด
เนื้อนุ่มไว้แน่น เขามีรสของกาแฟผสมปร่าบาดอารมณ์ ดุนดันหยอกล้อ
ด้วยชั้นเชิงจนไม่รู้ว่าเพราะฤทธิ์จูบหรือแอลกอฮอล์กันแน่ที่ทำให้เธอ
เริ่มพราเลือน ครั้นเมื่อเริ่มสอดพันอย่างลึกซึ้ง หญิงสาวก็ตัดสติใจ
หลับตาลง รับรสของเขาด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ล้นหลามในอก

ดื่มด่ำกับจูบแรกในชีวิต

“อ้อ...”

อิชย์รับรู้ได้ถึงความต้องการที่พุ่งลงไปยังจุดกลางกายทันทีที่
ได้ยินเสียงใสเปล่งพร่าในลำคอ อนุสติเตือนให้เขาใจเย็นก่อนผล็พลาม
บุ่มบ่ามทำคนไร้เดียงสาขวัญเสีย แต่เธอหวาน...หวานมาก...จนเขา
อยากตักตวงมากกว่าเป็นฝ่ายปรนเปรอตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก

แต่อาการสั่นเทาของคนที่บัดนี้ถูกพลิกลงได้ร่าง ทำให้เขาตัดสินใจ
เข้าข้างอีกนิด

ชายหนุ่มถอนจูบออก ส่วนเธอก็ลืมตาขึ้นอย่างงุนงงแล้วเผยอ
ปากสุดหายใจเข้า แม้จะดูสับสนก็ยังสวดยหยาตฟ้ามادينในสายตา
คนมองอยู่ดี เขาได้สำรวจไปตามแก้มเนียน ยกมือขึ้นแตะแล้วลูบวน
เป็นเชิงปลอบประโลม

“คุณไหวแน่นะ”

“คะ” ตอบทั้งที่ไม่แน่ใจว่าไหวจริงอย่างปากว่าหรือเปล่า

“ไปที่เตียงกันไหม”

คำตอบของการเชื้อเชิญคือการก้มหน้างุดแล้วโคลงศีรษะอย่าง

เพื่อข้าและขวยจีน

เขาคลีย่้มก่อนจะซ่อนอุ้มเธอสู่อ้อมกอดแล้วลุกยืนเต็มความสูง
ณฐานบาทวิเหมือนบุยหนู ชายหนุ่มสัญญากับตัวเองในใจว่าถ้าหลังจากนี้เธอยังยอมให้เขาอยู่ใกล้ เขาจะซุนเธอจนมีเนื้อหนัง อวบอ้วน
น่าพิศมมากกว่าเดิม

เออ แต่เธอก็กินเก่งอยู่แล้วนี่หว่า

ดูเหมือนว่าการพลัดมาอยู่ต่างถิ่นจะร้ายมนตรึปลั่งอะไรสักอย่าง
ใส่ใจหญิงสาว ความลึกลับเลือนหายไปกับแต่ละย่างก้าวของชายหนุ่ม
จวบจนกระทั่งประตูห้องนอนปิดลง เขาช่างนุ่มนวลยามบรรจงทอด
ร่างเธอลงบนเตียงใหญ่แล้วลดตัวลงทับทาบทั้งที่ยังไม่ถอดเสื้อผ้า ฟูก
ยวบลงไป ใบหน้าหล่อเหลาโน้มลงมาในระยะเพียงฝ่ามือกัน

ทว่าแทนที่จะเริ่มเดินหน้าต่อ ตาคมกริบกลับจ้องประเมนอยู่
ชั่วอึดใจ ก่อนถามออกมาอย่างจริงจัง

“เมื่อก็เป็นจูบแรกก็เปล่า”

คนเพ็งเสียวจูบแรกพยักหน้ารับเชินๆ

“ถ้าพรุ่งนี้ตื่นมาโดยมีผมนอนเปลือยอยู่ข้างๆ จะไม่เสียใจ
ใช่ไหมครับคุณ”

คราวนี้เธอชะงัก...ก่อนส่ายหน้าไปมาในที่สุด บอกไม่ถูกเหมือน
กันว่าทำไมแค่ประโยคเดียวถึงได้รู้สึกสองจิตสองใจขึ้นมา...หญิงสาว
สลัดความรู้สึกนั้นออกจากศีรษะ เธอเลือกแล้ว และไม่ต้องการถอย

หลังใคร่ครวญคำตอบของคนน่ารักเสร็จ อิชย์จึงลดใบหน้า
ลงมาจนเธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนที่รดริน

กลิ่นแบบผู้ชาย...เธอคิดในใจขณะหลับตาปี ปลายจมูกโด่งเป็น
สันตะตะลงบนแก้มเป็นที่แรก เขาสูดเข้าลึกขณะเรียวปากกับลิ้นผิวน้ำ
ซึ่งติดตาตริ่งใจแต่แรกเห็น...

แล้วก็เริ่มเล้าโลม

หากสิ่งนี้ไม่เรียกว่าการทะนุถนอมละก็ อิชย์ไม่รู้จะหาคำใดมาจำกัดความได้อีก ในขณะที่เพลิงพิศวาสลุกโชติช่วงจนแทบรับรู้ได้ทางแววตา ลมหายใจของเขากลับสม่าเสมอยามลากริมฝีปากไปตามโน้กแก้มมนอย่างใจเย็น เธอมีกลิ่นละมุนอย่างกล่าวไม่ถูก ทำให้เขานึกถึงน้ำปรงตำรับไทยโบราณ หอมอ่อน แต่แผ่กระจายทุกครั้งที่สุดดม

เหมือนดอปปีบ

ไชรี่ป่านะ

ณฐากลับหายใจเข้าเมื่อรู้สึกถึงมือร้อนที่วาดผ่านริ้วขาโดยดึงผ่านม้วนขึ้นมามีด้วย แต่ก่อนที่จะทันได้สงสัยว่าเขาจะถอดเสื้อผ้าของเธอยังไง ใบหน้าคมคายก็เริ่มชุกลงตรงชอกคอแล้วทำสิ่งที่ดึงดูดความสนใจทั้งหมดไปสิ้น ปลายลิ้นของเขาแตะลงก่อน ริมฝีปากตามลงมา แล้วเธอก็เผลอหอบสะอื้นทั้งที่ชนลุกชันไปทั้งตัว

“อือ...”

เหมือนไม่ใช่เสียงของเธอเลย แม้จะพยายามสะกดกลั้นอย่างที่สุด กระนั้นก็ยังพ่ายแก่การบดเบียด...ดูตึง...อีกหลายต่อหลายคราของเขา...หญิงสาวได้ยินเสียงแห่งความแฉะขึ้นจากจุดที่ผิวเนื้ออ่อนไหวถูกประทับรอย ก้องสะท้อนโสตประสาทปนเปไปกับการขยับโยกเสียดสีของเนื้อผ้า ปลายนิ้วเขาลากผ่านจุดล่อแหลม แล้วนาที่หนึ่งเขาก็ผละออกพร้อมว่าเสียงแหบพรา

“ยกแขนขึ้นสิ”

คนถูกสั่งทำตามโดยไม่รู้ตัว นาที่ถัดมาชุดของเธอหลุดออกทางศีรษะ เปิดเปลือยผิวงามกับชั้นในตัวบางภายใต้อากาศเย็นฉ่ำ หญิงสาวบิดตัวไปมา หลังระหว่างยกมือขึ้นปิดบังกับการปล้อยให้เขามองตามอำเภอใจ...แต่พอเลือกไม่ได้...เธอก็ตัดสินใจยกมือปิดหน้าตัวเองแทน

ก็มันเขินนี่นา ครั้งแรกใครไม่เขินก็บ้าแล้ว!

“คุณนี่ตลกดี”

เธอไม่ตอบ...แต่แล้วไออุ่นที่หายไปก็ทำให้เธอตัดสินใจแหวกนิ้วเป็นช่อง...อิชัยกำลังยืนตัวขึ้นนั่งคุกเข่าแล้วถอดสูทเหวี่ยงลงข้างเตียงเป็นภาพเร้าอกเร้าใจไม่น้อยยามเขาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตโดยมีมือร้ายๆ แต่มอยู่ตรงมุมปาก พอเสื้อเชิ้ตหลุดพ้นผิวไป แฉงอกกำยำก็ปรากฏต่อสายตา ตามด้วยสะโพกสอเปรียวและไรขนสีเข้มเรียงจุดขอบกางเกง...ซึ่งบัดนี้ตรงขีปคับแน่นเป็นรอยนูน

หญิงสาวรู้สึกเหมือนลมจะจับ!

เมื่ออิชัยโน้มตัวลงไปอีกครั้ง คราวนี้เขาดึงมือเธอออกก่อนจูบเร็วปากอ้อมอย่างสนิทสนมลึกซึ้งขึ้น รับรู้เลือนรางว่าคนได้ร่างหัดตัวเข้าหายามที่เขาสอดลิ้นเป็นจังหวะซึ่งมีมาแต่โบราณ ชายหนุ่มมุ่งใจทั้งน้ำหนักตัวลงไป บดเปียดความแข็งซึ่งเข้าหาความอ่อนนุ่มเพื่อประกาศให้เธอรับรู้ถึงความต้องการของเขาอย่างชัดเจน

ท่ามกลางความรู้สึกสยิวช่านแทบแตกดับ สองมือเรียวนุ่มยกปิดป้ายเกี่ยวแผ่นหลังเขาแล้วจิกเกร็ง

ซีพจระเข้เด่นแรง แต่สัมผัสได้ว่ามีอะไรบางอย่างแปลกอย่างบอกไม่ถูก

อะไรล่ะที่แปลก...

ชายหนุ่มไม่ยอมถอนจุมพิต ทว่าทดลองลากมือสากไปตามบั้นเอวของหญิงสาว ผิวเรียวนุ่มของเธอช่างน่าพิศวง นวลละเอียดได้ฝ่ามือสาก ไค้งเว้าเต็มไม้เต็มมือ ขณะเดียวกันก็ดูประหลาดเกินกว่าที่เขาจะ...

หญิงสาวเปลี่ยนหน้าครูดเลิกลงบนผิวเขาอีกครั้ง คราวนี้อย่างแรงเลยทีเดียว

วินาทีถัดมาอิชัยตัดสินใจฉะจูบออกแล้วเอียงตัวตะแคงลงกับเตียงพร้อมโอบรัดร่างไปร้งบางเข้าสู่วงแขน ท่ามกลางความปรารถนา

ที่โหมกระหน่ำ เขากดใบหน้าเนียนให้ซุกแนบกับแผ่นอก แหงนหน้า
ขึ้นแล้วหลับตาลง ก่อนคำรามออกมาทั้งที่หอบหายใจรุนแรง

“ให้ตายเถอะ ผมทำไม่ได้!”

“คุณอิซย์...”

“รู้ตัวรีเปล่าว่าคุณกลัวจนตัวสั่นไปหมด”

“...คะ?”

ณฐารับรู้ในตอนนั้นเองว่าร่างเธอสั่นเทิ้มด้วยความอ่อนไหวยิ่ง
กว่าครั้งไหน ยามเมื่อแอลกอฮอล์เริ่มสร้างฤทธิ์ ยิ่งเขาตะตองเธอมาก
ขึ้นเท่าไร ส่วนลึกในใจเธอยิ่งผืนทน มันเป็นการต่อต้านโดยอัตโนมัติ
ขัดขึ้นโดยธรรมชาติ มีอิทธิพลเหนือพายุอารมณ์จนชายหนุ่มจับสังเกต
ได้

เธอไม่ได้รังเกียจเขา ทว่าจิตใต้สำนึกก็เอาแต่ย้ำว่าครั้งแรกของ
เธอควรเกิดในสถานการณ์ที่หุ่นหันพลันแล่นน้อยกว่านี้ ทั้งที่ได้ล้มลอง
รสอารมณ์อันน่าปรารถนา เคลิบเคลิ้มไปกับการปรนเปรอจากเขา เธอ
ก็ยังกลัวจนเผลอปิดป้องและตอบสนองไม่ไหว

แค่จับตอบยังทำไม่ได้เลย...

แถมยังพลอยลากเขามาลำบากลำบากไปด้วย

“ขอโทษค่ะ” เสียงหวานละล้าละลักสั่นเครือ ทั้งหอบพรวดและ
ขึ้นจุก “ฉันไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ฉันนึกว่ามันก็แค่...”

“ไม่ต้องขอโทษ...” เขาตัดบท กอดเธอแน่นขึ้นพลงสะกดความ
ต้องการลงจนลึกสุดใจ “...หายใจเข้าลึกๆ...ไม่เป็นไรนะ ผมไม่โกรธ
คุณหรอก”

ไม่ง่ายเลยที่จะหยุดกลางคันทั้งที่อารมณ์พุ่งทะยานจนเกือบมิด
ปรอท แล้วยังต้องเก็บงำไม่ให้คนอ่อนประสบการณ์เป็นห่วง อิซย์กด
จุกลงสุดกลืนหอมจากเรือนผมนุ่ม เขารู้ว่าการร่วมรักควรมาจาก
ความเต็มใจของทั้งสองฝ่าย แม้เป็นเพียงวันไนต์สแตนด์ แต่เขาก็ไม่

อยากขวยโอกาสด้กตรวจความสุขอยู่ฝ่ายเดียว ยิ่งเป็นครั้งแรกของ
คนในอ้อมกอดด้วยแล้ว ยิ่งรู้ว่ามันสำคัญมากแค่ไหน

อยากจะหวัระเใส่หน้าตัวเองดั่งๆ หวังแ้มเขาแล้วยังมีหน้ามา
เป็นสุภาพบุรุษ เป็นไงละ แห้วทั้งล้งหล่นใส่หัวจนเห็นดาว!

ณฐาปรับลมหายใจตามที่เเขาว่า แม่ช่วยให้สงบลงในระดับหนึ่ง
แต่ก็ไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว หญิงสาวได้ยินเสียงหัวใจชยเต้นตึกตัก
เป็นจังหวะหนักแน่นอยู่ในทรวง แก้มเธอแนบอยู่กับผิวนอนผ่าวและมี
กลิ่นชวนพิสมัยแบบที่ทำให้รู้สึกสบายอกสบายใจ อันที่จริงเธออาจจะ
ต้องการแค่นี้ แค่มิใครสักคนกอดกันไว้ คอยปลอบโยนว่าไม่ได้อยู่
คนเดียว

เขาแค่ช่วยหลงมาในจังหวะที่เธออ่อนแอพอดี

“ฉันลืถามว่าคุณไศดรีเปล่า” พิมพำอู้้อหลังผ่านไปครู่ใหญ่
พยายามทำลายบรรยากาศเจียบอึดอึดด้วยการยิงมุกเผื่อนๆ แต่เขา
กลับตามน้ำอย่างง่ายดาย

“มานึกขึ้นได้หลังจากที่ผมแ้ผ้าคุณไปเรียบร้อยเนี่ยนะ?”
หวัระขลุกลักในลำคอ กอดเธอแน่นเข้าหลังรับรู้ได้ว่าหญิงสาวไม่ได้
เกร็งตัวต่อต้านเหมือนช่วงแรก “...ไศดครับ ไศดสนิทไร้พันธะ แต่ถ้า
คุณอยากจีบ จะลองดู ผมก็ไม่ขัดข้อง”

“ฉันจะเก็บไปคิดดู” หญิงสาวตอบที่เล่นทีจริง “แต่ตอนนี้คุณ
จะกลับก็ได้ นะคะ คืนนี้ฉันคงไม่...”

“คุณหลับเถอะ...” เขาเป่าลมร้อนรดกระหม่อมและเรือนผมนุ่ม
ตามด้วยสัมผัสอุ่นวาบที่เหมือนจะเป็นริมฝีปาก กดย้าอย่างคนที่
หักห้ามใจสุดกำลัง “...ไม่ต้องห่วงผม นอนกอดคุณก็สบายดี ทั้งน้มี
ทั้งหอมแบบนี้ไม่ค้อยหลงมาให้กอดบ่อยๆ”

เขาอาจจะโกหก แต่ณฐาก็ยอมเชื่อ เพราะรู้ว่าไม่ใช่ผู้ชายทุกคน
ที่จะยอมหยุดกลางคันเพียงเพราะผู้หญิงกลัวและหว่นวิตก ความ

ตั้งเครียดติดขัดเริ่มคลายลงโดยไม่รู้ตัว ยิ่งเขาไม่ได้มีท่าทีจะสานต่อจากเมื่อครู่ ความไว้วางใจก็ค่อยๆ แผ่ไปที่ละนิด และเริ่มมีฤทธิ์เหนือการควบคุมสติสัมปชัญญะ

ความคิดสุดท้ายก่อนจะล่องลอยสู่ห้วงนิรหาคือเธอกำลังเมาๆ มึนๆ นอนกอดคนแปลกหน้า และร้องไห้...ในห้องสวีตสุดหรูเหมือนอยู่บนสวรรค์กลางฮอลลีวูด...ภายใต้บรรยากาศสุดแสนนอกกฏนอกทาง...แถมยังเป็นคืนวันเกิดอีกด้วย...

ขอให้ตื่นมาแล้วพบว่าเป็นเพียงฝันแฟนตาซีของสาวโสดที่เถอะ

อิซย์ลิมตาขึ้นอีกครั้งตอนรุ่งสาง หลังง่วงอยู่ครู่หนึ่งว่า
อะไรปลุกให้ตื่นหลังใช้เวลาหลายชั่วโมงข่มตาหลับจนเพลียจัด เขาก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่นครี๊ดดังมาจากที่โหนดลักแห่ง ชายหนุ่มพยายามจะขยับลุก ก่อนนึกได้ว่ากำลังกอดกายใครอยู่

เพื่อนร่วมเตียงเข้านี้ตัวอุ่นและมีผิวเนียนน่าสัมผัส เธอหนุนแขนเขาต่างหมอนแถมหลับตาพริ้มอย่างน่าเอ็นดู ชายหนุ่มจำได้ว่าเมื่อคืนหลังสั่งให้หลับ เธอได้อธิษฐานและเอาแต่ร้องไห้ จนกระทั่งผล็อยหลับไปทั้งที่กอดเขาไว้นั่น ไม่ได้อนาทรร้อนใจแม้แต่น้อยว่าเขากำลังแทบตายเพราะความต้องการ

เขาอยากจะอยู่กินมือเท้ากับเธอ แต่โทรศัพท์เจ้ากรรมที่สั่นอยู่ในกระเป๋าสูทคงเป็นสายจากลูกน้องแห่ง เป็นวินาทีวัดใจที่เดียวสำหรับการเลือกถอยหนีจากไออุ่น หรือตระกองกอดเธอไว้อีกอย่างน้อยสองชั่วโมงก่อนฤทธิ์ไวน์ในร่างอรชรจะหายไปเป็นปลิดทิ้ง เขาจะสั่งรวมเชอร์รี่จัดมือเช้าขนานใหญ่ แทนที่จะต้องไปนั่งประชุมกับตาลุงแก่ๆ ซึ่งจ้องแต่จะหาข้อต่อรองเรื่องกำไร

แต่ด้วยหน้าที่แล้ว...อิซย์จำต้องเลือกงานอย่างเลี่ยงไม่ได้

ชายหนุ่มค่อยๆ ขยับกายให้กระเทือนเจ้าของเตียงน้อยที่สุด

แพขนตาองยังคงปิดสนิทยามเขาเลื่อนศีรษะเธอลงบนหมอนแล้ว
ตลบฝ่าหม่มคลุมทับถึงปลายคางเพื่อกันภาพชวนมองออกจากสายตา
แล้วก็กั้นให้ห่างจากความปรารถนาของเขาเองด้วย พอเรียบร้อยก็ลง
มายืนข้างเตียง มองภาพตรงหน้าด้วยความเสียดายระคนจำใจ

มือเข้าไม่ได้...มือที่ยังคงพอไหว

หลังหุบเสื้อผ้าซึ่งหล่นระเกะระกะมาสวมลวกๆ ชายหนุ่มก็เดิน
ออกมายังห้องนั่งเล่นแล้วหุบกระดากับดินสอบนโต๊ะทำงานมา
เขียนโน้ตตัวโตเต็มแผ่น นำมันไปวางยังจุดที่เธอจะเห็นได้ชัดที่สุดหลัง
ตื่นนอน ก่อนรีบกลับห้องไปอาบน้ำแต่งตัว

อิชย์ไม่ค่อยสบายใจเลยเมื่อคิดว่าเขาทิ้งผู้หญิงคนหนึ่ง

ออกมาก่อนเธอจะตื่น มันครอบงำจิตใจตลอดเช้าที่โกลาหลด้วยการ
ซึ่งเปลี่ยนทางธุรกิจ เริ่มตั้งแต่มือเข้ากับครอบครัวคนฮ่องกงมีอันจะกิน
ครอบครัวหนึ่งที่พยายามต่อรองเรื่อง ‘การค้ากำไรเกินควร’ ซึ่งเขาต้อง
คอยอธิบายอย่างใจเย็นว่าสินค้าที่ส่งออกมาให้มันเป็นเกรดคัดพรีเมียม
และมีมูลค่าของมัน แม้รู้แะใจว่าอีกฝ่ายต้องการบลัฟเพื่อหาส่วนลด
ตามประสานักธุรกิจก็ตาม

หลังตกลงกันจนเป็นที่พอใจ และลงนามในสัญญาฉบับใหม่
เรียบร้อย ปัญหาใหม่ก็ตามมาติดๆ ด้วยสายจากประเทศไทย
นักธุรกิจหนุ่มถึงกับหัวหมุนเมื่อบุพการีให้รวานให้ไปคุยกับคู่ค้าชาวจีน
อีกคนซึ่งเดินทางมาฮ่องกงช่วงนี้พอดี ส่วนเขา...จะหาอย่างไรได้
นอกจากตอบรับอย่างไม่เต็มใจ

เจรจากันอีกหลายชั่วโมง กว่าที่จะกลับถึงโรงแรมก็เกือบเที่ยง
ชายหนุ่มรีบขึ้นลิฟต์อย่างไม่รีรอ ระหว่างแตะสวิตช์การด์สู่ชั้นที่คุ้นเคย
ใจก็หวนพะวงว่าคนน่ารักจะได้อ่านโน้ตที่เขาทิ้งไว้รีเปลา เธอจะรู้สึก
อย่างไร เธอจะยอมกินกลางวันกับเขาไหม จะให้ออกาสเขาสานสัมพันธ์

ในรูปแบบที่จริงจังขึ้นใหม่

อิซมียูรู้ดีว่าความรู้สึกที่เขามีให้เธอไม่ถึงขั้นรักแรกพบ แต่ก็มากพอที่ทำให้ใจเต้นแรงด้วยความพึงใจยามเชียดใกล้ ซึ่งก็เป็นสัญญาณที่ดีพอในการจีบใครสักคน หลังจากพยายามเรียบเรียงความรู้สึกของตนอยู่หลายชั่วโมง เขาสรุปได้ว่าเมื่อมีโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์เป็นความรัก เขาก็จะคว้าไว้ ไม่ยอมให้หลุดลอยไป

“เช็กเอาต์ไปแล้ว!!!”

คำตอบจากทีมแม่บ้านที่กำลังเก็บห้องสวีตอันว่างเปล่าทำให้คนหวังสูงแทบล้มตึงปานโลกถล่มลงมาต่อหน้า!

เขาคลากับเธอไปแค่ครึ่งชั่วโมง...แต่ก็เหมือนตลอดกาลในความรู้สึก

บ้าฉิบ แล้วจะตามตัวให้เจอยังงัยละทีนี้

“คุณนายค้ำบบ!!!”

เสียงเอ็ดตะโรโหวกเหวกของเด็กผู้ชายหลายชีวิตทำให้ณฐาเงยหน้าขึ้นจากกระดานไม้บนตัก ภาพในคลองสายตาคือร่างเตี้ยป้อมหลายร่างกำลังตะลุยพุ่งตรงมาหาพร้อมมือเปื้อนสีชอล์กเลอะเทอะ แต่ละนายหัวยุงฟู มีสภาพคลุกฝุ่นเหมือนทหารผ่านศึก

เด็กผู้ชายคนแรกวิ่งเข้ามาว่าแขนเธอหมับ ก่อนที่อีกสี่ห้าคนจะหาพื้นที่ว่างบนตัวเธอแล้วห้อยโหนกระโดดเป็นลูกลิง ส่งเสียงเจ๊อยแจ้วเอ็ดอึงฟังไม่ได้ศัพท์ จนคนที่นั่งพับเพียบอยู่บนพื้นหญ้าต้องปرامแกมขอร้องให้พูดทีละคน

“ผมวาดรูปเสร็จแล้ว” เด็กน้อยเบอร์หนึ่งว่าด้วยเสียงกระตือรือร้น

“วาดคุณนายด้วย” เบอร์สองส่ายหัว

“ของใครสวยกว่ากันคับ” แล้วเบอร์สามก็โยนคำถามตอบยาก

มาให้

นอกจากจะวาดกระดาษในมือตัวเองกับคุณครูคนสวยแล้วยังต้องเขม่นชิงพื้นที่กันอีกด้วย หนูอยากจะทำอะไรทั้งนี้ตา เด็กๆของเธอเพิ่งอนุบาลสองเอง

“วันนี้ครูสั่งให้วาดรูปดอกไม้ไม่ใช่หรอคะ”

“วาดคั้ววาด นี่ไงคั้ว” เด็กน้อยเบอร์สี่ยืนกระดาษให้เธอดู แม้จะกอดเธออยู่ “ดอกไม้อยู่หลังคั้ว ดอกไม้เป็นผู่เยยย”

พอเพื่อนลากเสียงยาวอย่างหาพรคหาพวก คราวนี้พวกที่เขม่นกันอยู่ก็หันมาพยักหน้ารับเกรียวกราว ยืนยันว่าพวกตนวาดดอกไม้ (เป็นพื้นหลัง) จริงๆ แถมบางคนยังใส่สีพิลึกกึกกือแบบที่แสบแตรกสุดชั่วจมองไม่ออกว่าเป็นดอกอะไร จนคนเป็นครูคิดปะได้แต่อ่อนนอกอ่อนใจ ขำก็ขำ เพราะหาช่องเถียงไม่ได้แม้แต่ครั้งคำ

“ดอกไม้เรียกว่าเป็นทุ่งคะ ไม่ใช่เป็นผู่เยยยคะ”

“ดอกไม้เป็นทุ่งง” ประสานเสียงแก้กันตามคุณครู

วันนี้เป็นวันศุกร์ก่อนวันหยุดยาว และยังเป็นชั่วโมงสุดท้ายก่อนเลิกเรียน เธอกับครูพี่เลี้ยงจึงต้อนเด็กอนุบาลสองทับหนึ่งออกมาวาดรูป โดยจำกัดพื้นที่ไว้เฉพาะสนามเด็กเล่นของโรงเรียน ซึ่งนอกจากจะมีของเล่นหลากชนิดแล้ว ยังมีสวนดอกไม้ กระจกระต่าย และต้นไม้สูงใหญ่อันเป็นร่มเงาอยู่เหนือสนามหญ้าตัดสั้นเตียน

ณัฐมาทำงานที่โรงเรียนอนุบาลใจกลางเมืองแห่งนี้ได้ปีกว่า เธอเป็นครูคิดปะประจำชั้นอนุบาลสอง พ่วงด้วยหน้าที่ในฝ่ายศิลปะและกิจกรรมร่วมกับครูอีกหลายคน ด้วยค่าเทอมที่แพงระดับเลือดสาดทำให้ปริมาณเด็กมีไม่มาก ตรงกันข้ามกับคุณภาพที่สูงลิบตรงใจผู้ปกครอง

ในหนึ่งห้องมีอัตราส่วนเด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชายอย่างละครึ่งข้อนี้พอทำเนา แต่ที่ณัฐไม่เข้าใจคือทำไมเด็กผู้ชายเกือบทุกคนต้อง

มีเท่าที่พิศวาสเธอกันสุดใจขาดดิน ไม่ใช่แค่ห้องหนึ่ง ห้องสองถึงห้าก็
ด้วย นอกจากซุกซนวนเวียนอยู่รอบตัวแล้วยังเรียกร้องความสนใจ
ไม่หยุดหย่อน กอดรัดพิดเหวี่ยงจนร้าวระบมไปหมด

อาจเป็นเพราะเธอยังอายุน้อยแล้วก็ได้

“ตกลงของใครสวยสุดครับ”

“ครูเลือกไม่ถูกเลยคะ...” ทำหน้าคิดหนักแล้วชำเลืองมองครู
พี่เลี้ยงอีกคนที่ยืนใกล้เพื่อหาทางแก้สถานการณ์ แล้วก็ได้คำตอบ
เป็นการพยักหน้าให้สัญญา “...สวยทุกคนแบบนี้คงต้องแจกหัวใจ
แทนแล้วละ”

“จ้ะแจกหัวใจ แจกหัวใจ แจกหัวใจ” พวกเธอร้องระงมเมื่อเห็น
หญิงสาวควักตัวปั้มทำเองออกมาจากกล่องดินสอ ผึ้งเด็กผู้หญิงเมื่อ
ได้ยินว่าครูจะแจกหัวใจก็พากันมามุงรอบโต๊ะด้วย อนุญาตตัดสินใจ
สั่งให้ทุกคนเข้าแถว แล้วปั้มหัวใจที่ละสามดวงลงไปในกระดาษแต่ละ
แผ่น

เมื่อได้หัวใจมาๆ ก็พากันหน้าบานเป็นกระดิ่งไปจนถึงเวลาเลิก
เรียน แต่ยังไม่ยอมห่างจากเธอสักวินาที

“นาวเอ๊ย...สภาพแกล้งไม่จิตเลยนะเนี่ย” ฟองสมุทรทักขึ้น
เมื่อซัปรดมารับญาติผู้น้องหน้าโรงเรียนอนุบาลในเย็นวันนั้น แล้วก็
รับการตอบกลับเป็นรอยยิ้มสดใสทั้งที่เนื้อตัวเปื้อนสีและมีตราหัวใจ
ประทับเต็มแขนไปหมด

“เรื่องปกติค่ะพี่ฟอง...” ว่าพร้อมก้าวขึ้นไปนั่งบนรถสปอร์ต
สีดำนคันหรู หลังปิดประตูและรับแอร์เย็นฉ่ำ เธอก็เงยหน้าขึ้นอย่าง
เมื่อยล้า “...วันนี้คาบสุดท้ายเพลลใจอ่อนมากไปหน่อย นาวเลยโดน
ปั้มตัวลายเลย เด็กๆ เคียงอแงไม่ยอมกลับบ้านถ้าไม่ได้แจกหัวใจคืน”

“ก็ครูนาวใจดี เด็กๆ ก็เลยทิ้งรัก...ทิ้งหลง” ว่าแล้วอดกระเซ้า

ไม่ได้ เพราะรู้ดีกลิ่นสบู่บางเกี่ยวกับงานที่ณัฐาทำดี ทว่าพอชำเลื่อง
เห็นแก้มใสเนียนเผือกสีก็เป็นห่วง “ไหวแน่นะนาว”

“ไหวคะ”

“อยากไปอาบน้ำที่ห้องฟีก่อนไหม กว่าหนึ่งจะเข้าตั่งเกือบสอง
ทุ่ม มีเวลาทันถมเถิด”

คนฟังเหลือบมองช่องบอกเวลาตรงคอนโซลหน้ารถ แล้วก็ตอบ
รับอย่างไม่ลังเล

หลังกลับจากห้องกงในวันนั้น ณัฐาก็ใช้ชีวิตปกติราวเรื่อง
ทั้งหมดไม่เคยเกิดขึ้น แม้จะมีหลายครั้งที่เธอครุ่นคิดว่าอะไรจิตใจให้
เธอทำเรื่องบ้าบิ่นสุดๆ แต่หญิงสาวพยายามฝืนลืมมันไป ด้วยรู้ว่าเธอ
กับ ‘คุณอิศย์’ คงไม่มีวันได้พบกันอีก

อาจเป็นเพราะแอลกอฮอล์ที่ทำให้เธอขาดสติยังคิด พอมาผสม
รวมกับอารมณ์อ่อนไหวเพราะบางจิ้งเกือบเลยเถิด เธอยอมให้เขาเข้า
ใกล้แบบที่ไม่เคยอนุญาตกับผู้ชายคนไหน ยอมให้เขาฝากรอยจ้ำแดง
เป็นทาง แถมยังนอนกอดกันด้วยร่างกึ่งเปลือยตลอดทั้งคืน

พอตรองดูแล้ว...ช่างน่าอายมากจริงๆ แถมยังทำให้ใจเต็งแรง
ทุกครั้งทีนึกถึงด้วย

เช้าวันนั้นหลังตื่นนอน เธอเกือบสติแตกเมื่อรู้ว่าทำอะไรลงไป...
แค่เกือบเท่านั้น เพราะอย่างน้อยก็ไม่ได้ทำจริงๆ หลังอ่านโน้ตที่เขาทิ้ง
ไว้บนหัวเตียง สองจิตสองใจอยู่นานจนกระทั่งอาบน้ำแต่งตัว
กลบเกลื่อนร่องรอยเสร็จ เธอจึงเลือกกลับบ้านตามกำหนดการเดิม

ไม่ได้หนีเขาซะ แต่มันจำเป็น

เย็นวันนั้นจะมีงานวันเกิดของเธอเอง เลยต้องกลับมาให้ทันก่อน
โดนแม่บ้านแตก แค่นี้ไปห้องคนเดียวโดยไม่บอกใครก็นักพออยู่
แล้ว ขึ้นเบาะงานที่ตระเตรียมมาเป็นสัปดาห์เธอคงหุซาไปทั้งสัปดาห์
หลังทำให้ทุกคนใจหายใจคว่ำด้วยการบึ่งจากสนามบินมาทันเวลาเป่า

เค้กเจียดจิ๋ว เจ้าของวันเกิดกึ่งดុងแบรอนด์นมออกมาอดอ้อนญาติพี่น้อง ประจบเอาใจแกมติดสินบนจนรอดตัวในที่สุด

แม้จะมีการแซตนิทหาซึ่งหน้าอย่างถล่มทลายจากญาติๆ ด้วยหัวข้อว่า ‘ยัยนาวหนีเที่ยว’ จนโทรศัพท์สั่งระรวัไปค่อนข้าง...ก็ถือว่ารอดตัวแหละน่า!

ด้วยความที่เป็นคนสดใสร่าเริง ไม่เรื่องมาก อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ญาติจึงเป็นที่รักใคร่ในหมู่ญาติพี่น้องชนิดที่จ้องควงตัวกันไม่เว้นแต่ละวัน แม้ช่วงหลังเรียนจบจะเพลาลงไปบ้างเพราะเธอเริ่มทำงาน แต่ความเนื้อหอมจางๆ ก็ทำให้สุดสัปดาห์มีแต่คนห้อมล้อมวนเวียนดูแลอยู่ดี

ตัวอย่างเช่นวันนี้ ฟองสมุทรโทร. หาเธอแต่เช้าและชวนดูหนังเรื่องที่เพิ่งเข้าโรง พร้อมจูงตัวให้เสร็จสรรพ ญาติเลยยอมตามใจ ด้วยรู้ว่าญาติผู้พี่มีเวลาไม่มากนัก เพราะเป็นถึงนางเอกแถวหน้าของวงการ คิวงานแน่นเอี้ยดชนิดปลีกตัวได้ยากเย็นเต็มที แถมยังมีแก๊งนี้ถึงเธอเป็นคนแรก

“อิมยังอะนาว”

“ท้องจะแตกแล้วพี่ฟองง”

หลังอาบน้ำลัดเลื้อผ้าเสร็จ สองสาวก็พากันถ่อสังฆารมายังศูนย์การค้าใกล้คอนโดของฟองสมุทรซึ่งมีโรงภาพยนตร์หรูหราและลานจ๊แบบเป็นส่วนตัวให้นั่งรอ แม้จะกินอาหารญี่ปุ่นกันเต็มคราบก่อนขึ้นมาถึงชั้นนี้ ขนมอบจับกับค็อกเทลปาร์ตี้ก็ถูกใจทั้งคู่มากอยู่ดี

“เดี๋ยวก็อ้วกในโรงหรรอก สิ่งบ๊อบคอร์นไปอีกถึงไม่ใช่เธอ”

“โธ่ เห็นนาวเป็นคนยังไง” กระเจ้ากระงอดพอเป็นพิธีแล้วก็พากันหัวเราะเพราะรู้ว่ากระเพาะยังยัดได้อีก ในระหว่างนั้นมีแฟนคลับใจกล้าเดินเข้ามาขอฟองสมุทรถ่ายรูปคู่ พอมีคนแรก คนอื่นที่เล็งไว้ก็เริ่มตามมามุง ญาติจึงสบโอกาสใช้ช่วงชุลมุนกวาดสายตาสำรวจไป

รอบด้านอย่างสนใจ

แม้จะขึ้นชื่อเรื่องราคาแพงทุกที่ ทว่าด้วยความที่หนังฮิตฮอตหลายเรื่องเพิ่งเข้า ทำให้คนค่อนข้างเยอะพอสมควร หญิงสาวยกแก้วน้ำอัดลมของตนขึ้นดูดู ก่อนจะเกือบสลักเมื่อเห็นว่าใครเดินเข้ามาในบริเวณลานจ์ โดดเด่นท่ามกลางผู้คนคับคั่ง

เชื่อในทฤษฎีโลกกลมก็วันนี้!

แม้จะเป็นคนจิตแข็งเพียงใด ทว่าเมื่ออดีตวันไนต์สแตนดาร์ดมาปรากฏตัวตรงหน้าก็ย่อมมีหวั่นไหวกันบ้าง ก่อนจะรู้ตัว หญิงสาวก็ขยับกระมิดกระเมี้ยนพยายามหลบอยู่หลังพองสมุทรและกลุ่มแฟนคลับของหล่อน แต่เหมือนจะไม่ทัน

อิซีย์หันมาพอดี มีสีหน้าตกใจพอกัน แล้วก็รีบเท้าตรงมาโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ณฐานนี้พยายามให้ตัวเองเป็นลม แกล้งตาย แกล้งปวดท้องยังไงก็ได้ เพื่อจะได้ไม่ต้องเผชิญกับผู้ชายที่เธอทำเรื่องอับอายขายหน้าไว้อย่างรุนแรง

“คุณนาว”

วันนี้ชายหนุ่มสวมชุดลำลองด้วยเสื้อยืดสีขาวเนื้อนุ่มกับกางเกงเดนิมเข้ารูป อดเรือนร่างเพรียวกำยำแบบที่ทำให้สาวน้อยใหญ่ น้ำลายหกเพียงเฉียดผ่าน แต่ผมเผ้าที่เซตเป็นทรงทำให้เขาไม่หนีจากมาดเดิมเท่าไรในความคิดเธอ ใบหน้าหล่อจัดมีรอยยิ้มประดับ ทว่าสายตากลับยากจะอ่านความหมาย

“สวัสดิ์ค่ะคุณอิซีย์ มาดูหนังเหรอคะ” ณฐานแปลกใจที่ตนฉีกยิ้มตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ อาจเพราะวันนี้เธอมีสติพอตัวกระมัง

อิซีย์นิ่งงันไป ก่อนตอบเรียบสั้นได้ใจความ “ครับ”

“มากับใครคะ” ถามด้วยสัมผัสเสียงเจือมารยาทเต็มที่ “ใกล้เข้าโรงรียัง ถ้ายัง นั่งด้วยกันก่อนไหม...ฉันชวนเพราะที่นั่งอื่นเต็มหมดแล้วนะคะ”

เธออธิบายแบบไม่เหลือช่องให้เขาคิดเกินเลยแม้แต่นิดเดียว อิชย์นี่กัน ก่อนชำเลืองมองหาเพื่อนที่มาด้วยกัน แต่ฝ่ายนั้นเดินไปต่อแถวถ่ายรูปกับผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาคุ้นๆ ว่าเป็นดารารีวิวรายตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ชายหนุ่มผอมลมหายใจเอือกยาว ยิ้มออกมาอย่างอ่อนระอระ

“ผมมากับหมอนั่น...” บัญไปไปยังเพื่อนชายที่ยืนจัดทรงผมอยู่ใกล้ๆ แล้วตัดสินใจนั่งลงข้างคนตัวเล็กซึ่งวันนี้แต่งตัวน่ามองด้วยชุดเดรสสีหวานยาวกรอมเข่า “...ดูรอบสองทุ่ม แต่คงนั่งถ่วงเวลาอีกสักพักเพราะผมไม่ชอบดูหนังตัวอย่าง”

คราวนี้ณฐาทำตาโตอย่างตกใจ

“ทำไมล่ะคะ”

“ผมไม่ค่อยว่าง” เขาตอบตามจริง “ถ้าดูหนังตัวอย่างก็จะอยากหาวันมาดูอีก วนลูปอยู่อย่างนี้ เบียดทั้งเวลากินเวลานอน ต้องจัดตารางใหม่ พอเบียดงาน เลขาฯ ก็เดินมาง้อ สู้รอแผ่นออกแล้วหาเวลาว่างนั่งดูสบายๆ ที่บ้านดีกว่า”

การเล่าอย่างไหลลื่นไม่มีอาการอัดอั้นตันใจแม้แต่หน่อยทำให้ณฐาอมยิ้ม ความเคอะเขินเริ่มเลือนหายเมื่อรับรู้ได้ว่าเขาไม่พยายามจะปั่นฝอยเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ผู้ชายคนนี้มีมุมที่ทำให้เธอสบายใจเวลาอยู่ใกล้เสมอ แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ก็ตาม

“แล้วทำไมวันนี้ถึงมาดูได้ล่ะคะ”

“เพื่อนผม...” คราวนี้เขายิ้มร้ายจนเกือบเป็นแหยกเขี้ยว “...มันเพิ่งออกหัก เอาแต่เซตมาบ่นว่าต้องการคนปลอบใจ ปลอบกาย ปลอบบ้ำาปลอบบออะไรไม่รู้ แทนที่จะพามาไปเมาแล้วจบที่ห้องผมเลยลากมาดูหนังผี”

คนฟังหัวเราะร่าออกมาทันทีเพราะกิริยาของเขา “คุณเลยต้องเบียดงาน”

“เกือบเหมือนกัน ดีที่ลูกค้ายกเลิกนัด ผมเลยมาได้”

อิศย์สำรวจดวงหน้าพร้มเพราซึ่งวันนี้แต่งแต้มอย่างอ่อนหวานผิดไปจากสองลูกที่เขาเคยเห็น กระนั้นเธอยังคงเป็นคนเดิมที่ยิ้มได้น่ามองยิ่ง กลีบปากจิ้มลิ้มเคลือบด้วยสีพีช พอบดเบียดเข้าหาหลอดน้ำเขาก็หายใจสะดุดเป็นครั้งแรกของวัน ลำคอแห้งผากขึ้นมาจับปล้น...

ณฐาสบตาเขาแล้วพลอยชะงักไปด้วย...แต่เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นก่อนเสียงฟองสมุทรจะดังขึ้นขนานข้าง

“นาว ไปรียัง ไกลได้เวลาแล้ว”

กลุ่มแฟนคลับของดาราสาวสลายได้ไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ส่วนเพื่อนของอิศย์ก็เดินตามมาพร้อมคนที่เขาเพิ่งขอถ่ายรูปด้วยเมื่อกี้ คู่ที่เพิ่งตกในภวังค์หวามสบโอกาสพากันลุกขึ้นยืนทันที พอณฐาชำเลื่องมองญาติสาวซึ่งมีสีหน้าสงสัยแกมสอดรู้สอดเห็น เลยต้องจำใจแนะนำทั้งที่เงินจนแทบเก็บอาการไม่อยู่

“พี่ฟอง...นี่คุณอิศย์ คนรู้จักนะ แล้วพี่คนนั้นก็เพื่อนเขา”

“สวัสดีค่ะ...” ฟองสมุทรหันมาทักทายอย่างไม่ถือตัวว่าเป็นคนดัง แกมยังเผื่อแผ่ไปยังคนที่ยืนอยู่ข้างหล่อนด้วย “...แฮม หล่อทั้งคู่เลย โสดรีเปล่าคะ”

ไม่ทันขาดคำณฐาก็หันมาเอะอะตามความเคยชิน “จะฟองพี่คิงส์”

“ฟองตานั่นทำไม!” คนที่เพิ่งแฉ่วหนุ่มร้องเสียงหลง ออกอาการรับไม่ได้อย่างรุนแรงเมื่อได้ยินชื่อคู่ปรับ (หัวใจ) ตัวฉกาจซึ่งเป็นพระเอกคู่จิ้นร่วมค่าย

เพื่อนของอิศย์ขำอย่างรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่เสียงหัวเราะที่ออกจิริตตุงตุงทำให้ณฐาหันไปมองเขาเต็มตา รวมถึงฟองสมุทรด้วย หลังจากอิงไปนิดหนึ่ง นางเอกสาวก็เปรยอุบอิบ

“เรดาร์เค้าพังอะ”

“ไฉนมันแอบเก่ง” อิศย์ออกตัวแทนเพื่อนสนิท แม้ต้องกลั่นขำ

ไม่ต่างกันเพราะสถานการณ์ตรงหน้า “ต่อหน้าสาวสวยต้องมาดแมนไว้ก่อน พอถึงเวลาค่อยว่ากัน...พวกคุณจะเข้าโรงแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“อ้อใช่” ฐานันไปสะกิดแขนฟองสมุทร “ไปเถอะพี่ฟอง เดี่ยวจะไม่ทันดูหนังตัวอย่าง ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้งนะคะคุณอิศย์”

คำตอบจากอิศย์คือการโคลงศีรษะให้นิดๆ แถมซ่อนแววตาเจ้าเล่ห์อย่างแนบเนียน

ครั้นเวลาเร่งรีบบีบเข้า สองสาวจึงจ่ายตัวเข้าไปนอนสบายในโรง ทว่าแม้เบาะที่นั่งจะยาวจนนอนเหยียดคลั่งไปกลิ้งมาแถมมีผ้าห่มให้ ป๊อปปคอร์นรสชาวน้ำครีมจะอร่อยอลังการแค่ไหน กระนั้นจิตใจของฐานากลับลอยล่องไปยังคนที่เพิ่งจากมาเมื่อครู่ คนที่เคยมีโอกาสแตะต้องตัวเธอ ทว่ากลับหยุดยั้งกลางคันอย่างน่าชื่นชมยิ่ง

แล้วคุณอิศย์ล่ะ...เขาจะ ‘แอ๊บ’ ด้วยรีเปล่า

เออเนาะ...เป็นไปได้!

3

แค่เรื่องบังเอิญ...?

**ทันทีที่ตื่นลงมากินข้าวในเช้าวันหยุด อิชย์ก็ถูกผู้อาวุโส
แห่งสกุลสฤงษณ์รักดีเรียกหา**

แม้จะตื่นสายกว่าปกติไม่มาก กระนั้นก็ยังเข้าอยู่ดีหากเทียบกับ
ญาติพี่น้องที่อยู่ร่วมชายคา เขาจึงมักให้คนจัดสำรับที่ระเบียงปีกฝั่ง
ซ้าย แทนที่จะเข้าไปนั่งร่วมในห้องอาหารกลางซึ่งมีเด็กในบ้านเดินกัน
ให้วุ่น ข้าบางครั้งยังต้องรอคนมาให้ครบเสียก่อนจึงจะลงมือ
รับประทานได้

ดูเหมือนนิสัยนี้จะติดมาจากคุณย่าใหญ่ของเขานั่นเอง เพราะ
ถ้าเลือกได้ ฤดีวรรณก็ชอบรับมือเช้าสงบในสวน โดยเฉพาะวันหยุด
สุดสัปดาห์เช่นนี้ถือเป็นกฎเหล็กที่ห้ามใครเข้าไปยุ่งยามเวลาส่วนตัว

“คุณย่าใหญ่มีเรื่องอะไร” ถามเด็กที่ถูกใช้ให้มาตาม

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ แต่ท่านให้ดิฉันมาเรียนคุณว่าต้องไป
ร่วมโต๊ะตอนแปดโมงครึ่ง”

เมื่อคืนเขาถึงบ้านเกือบเที่ยงคืน เช่นเดียวกับทุกวันในช่วงเดือน
ก่อนที่มีฤดูระย่งจนแทบไม่พบใคร ชายหนุ่มชำเลืองมองนาฬิกาข้อมือ
ก่อนตัดสินใจก้าวตรงไปยังศาลากลางสวนซึ่งหลบอยู่ใต้ร่มไม้มานานา
พันธุ์

คุณฤดีวรรณในวัยย่างแปดสิบปีเป็นหญิงชราที่คงความเยาว์วัยไว้อย่างครบเครื่อง แม้จะทำงานสังคมมาหลายปี แต่ท่านยังยิ้มสัมผัสสัมผัสและตีโป่งเป็นกระบัง ชุติชาตินิเทศลีลากรายถูกหยิบออกมาสวมอยู่เป็นนิมิต นัยน์ตาซึ่งผ่านร้อนหนาวนับไม่ถ้วนยังสดใสแวววาวกระจ่างท่ามกลางรอยเหี่ยวย่นตามกาล

เช้าวันนี้ท่านนั่งอยู่บนตั่งแข็งๆ แทนที่จะเป็นเตียงไม้บุนวม คอยจัดแจงให้เด็กตั่งลำดับตามที่ตนต้องการ ความวุ่นวายตรงหน้าทำให้อิสรีย์หัวเราะในลำคอ ด้วยรู้ว่าท่านจะไม่เรื่องมากเลยหากไม่มีคนอื่นมาร่วมวง

สฤติภักดีเป็นตระกูลเก่าแก่ ต้นตระกูลแบ่งเป็นสองสายมาตั้งแต่รุ่นทวด อิสรีย์จึงมีญาติโกโหติการ่วมสกุลมากมาย ทว่านับตั้งแต่ปู่เขาเสียไปเมื่อสิบปีก่อน คุณฤดีวรรณก็คลายความกร้าวแกร่งลง จนลูกหลานหลายคนแทบจะลืมเลือนว่าท่านเคยเด็ดขาดเพียงไหน และแม้ว่าความเกรงใจจะลดลงเป็นลำดับ ทว่าความรักมีแต่จะเพิ่มขึ้น

ท่านแก่แล้ว ทุกคนตระหนักข้อนี้ดี...และห่วงมาก

คนเพิ่งมาใหม่อย่างกริบเหมือนแมว ก่อนจะถลาเข้าไปรบกวนเอาอวบท้วมจากทางด้านหลังพร้อมส่งเสียงทักทายปร้อเล่นเอาคนแก่สะดุ้ง ครั้นตั้งหลักได้ก็หันมาค้อนตาชุ่น โบกไม้โบกมือให้เด็กรับใช้ออกไปนอกรัศมีการได้ยินก่อนเอ็ดเสียงเขียว

“พ่ออิสรีย์! ทำไมหายหน้าหายตาไปหลายอาทิตย์ ตั้งแต่กลับจากฮองกงครั้งนั้นยากี้ไม่ได้เจอเราอีกเลย”

“ผมต้องไปโฮจิมินห์ตอนนี้ครับ...” ประจบเอาใจตามแบบฉบับด้วยการเกยคางบุ๋มลงบนลาดไหล่เล็ก ความเคร่งขรึมถูกกองไว้นอกศาลาชั่วคราว ซึ่งจะทำต่อเมื่ออยู่กันสองคนเท่านั้น “...ช่วงนี้ยุ่งมาก คุณยากี้ทราบ แกมอาตินยังป่วย ผมเลยมึนงานล้นมือ”

จริงอยู่ที่ฤดีวรรณทราบดีว่าหลานชายคนโตของนางทำงานหนัก

ขนาดไหน โดยเฉพาะเมื่อศศิน หัวเรือใหญ่แห่งสฤษดีภักดีกรู๊ปถูกตรวจพบมะเร็งลำไส้ระยะแรกเมื่อสองเดือนก่อน งานกว่าครึ่งในตำแหน่งประธานจึงตกมาที่อิชย์อย่างเลี่ยงไม่ได้

นอกจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นมรดกตกทอดของครอบครัวแล้ว สฤษดีภักดีก็ยังใช้เงินมากมายมาต่อยอดริเริ่มธุรกิจค้าส่งเป็นรายแรกๆ ด้วยความที่เป็นตระกูลเก่าแก่ ผู้คนนับหน้าถือตา คอนเนกชันกว้างขวาง ทำให้มีสินค้าหลากหลายชนิดพอที่จะบุกตลาดต่างประเทศ ตั้งแต่ถั่วงอกยัดยัดทุติบทางการเกษตรซึ่งมีมาตรฐานควิชีสูงลิบ

อิชย์จึงต้องขึ้นเหนือล่องใต้ บินต่างประเทศเป็นว่าเล่นตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่ม เพราะเคยตั้งปณิธานไว้ว่าจะเรียนรู้และสานต่อธุรกิจครอบครัวให้ถึงที่สุด หลายปีผ่านไปชายหนุ่มกลายเป็นคนที่เข้านอกออกในสฤษดีภักดีกรู๊ปได้เชี่ยวชาญที่สุด แม้จะไม่ลงรอยกับคนในครอบครัวนัก แต่ต้องยอมรับว่ารวยได้จากลูกค้ำกว่าครึ่งในปัจจุบัน เป็นฝีมือเขาล้วนๆ

คนผ่านร้อนหนาวมาก่อนได้แต่ถอนหายใจหนัก

“แบบนี้เมื่อไหร่จะมีเมียกันอี มัวแต่ทำงาน ลอยชายเป็นพ่อพวงมาลัยไปมา ย่าไม่ยกเห็นเราจริงจังกับใครสักคน” ดิงหลานชายให้ลุกขึ้นไปนั่งที่โต๊ะอาหาร ก่อนเริ่มเปรยกิจที่ทำให้เรียกมาในวันนี้ “วันก่อนย่าเพิ่งเจอคุณदनัย เขาฝากทาบตามหลานสาวให้เราไปดูตัวหนูหลิว...”

“อู๊ย! ไม่เอาหรือครับสาวหมวย ไม่ใช่สเปก”

พ่อหนุ่มตรงหน้าขัดคอทันใดเมื่อรู้ว่าคุณย่าใหญ่คิดอะไร แม้มีอะไรรบกวนกันอยู่ แต่เขาย่นคอปรางทำหน้าสยของขวัญ คนแก่กว่าจึงเย็บเข้าอีกหมัดอย่างหมั่นไส้เหลือทน

“จ้ะหนูเพิร์ล...”

“เบรี่ยวจี๊ดเซ็ดฟัน ขึ้นอยู่ใกล้คงปวดหัวพิลึก”

“คุณญาปิน”

“รายนั้นเกาะคานทองผิงเพชรไม่ยอมปล่อย เพื่อนผมลองมาแล้ว เหลว!”

“ปากคอเราะรายนะพอ” ดิงพร้อมนั่งลงบนเก้าอี้ที่ถูกเลื่อนให้ก่อนต๋อด้วยส้อมเสียงอ่อนนอกอ่อนใจ “ไม่รู้ละ ย่าอยากเห็นอิश्यเป็นผิงเป็นผาสักที คนอื่นเขามีครอบครัวไปหมด เหลือเรานี้ละที่ทำให้กลุ่มใจไม่เว้นแต่ละวัน กลัวว่าจะหาเมียไม่ได้เพราะความช่างเลือก”

คนช่างเลือกเดินไปนั่งผิงตรงข้าม ส่งยิ้มนุ่มขณะคลี่ผ้าปูลงบนตัก ญาติพี่น้องรุ่นเดียวกับเขาเพิ่งแต่งงานกันครบ แม้กระทั่งลูกพี่ลูกน้องคนสุดท้ายซึ่งอายุเพียงแค่อายุสิบสี่ปี...งานของเธอจัดไปเมื่อกลางเดือนก่อน ชายหนุ่มจึงพอคะเนได้ว่าคุณย่าต้องหันมาเร่งเขาอีกในฐานะคนสุดท้ายที่ยังโสด...ซึ่งมาตอนนี้ถือว่าช้าไปด้วยซ้ำ

“จะมีภรรยาทั้งทีก็ต้องเลือกดีๆ สิครับ ผมไม่อยากแต่งงานหลายรอบนา”

“กลัวว่าย่าจะตายก่อน”

“คุณย่ายังอยู่อีกนาน”

“สามเดือน”

“ครับ!?” มือแกร่งที่หีบซ่อนชะงักค้างอย่างตกใจ

“เมื่อวานลุงหมอบอกว่าย่าอยู่ได้อีกแค่สามเดือน...” คนที่ไม่เคยพูดเล่นส่งยิ้มเจื่อนข้ามโต๊ะมาให้ แม้ท่านจะเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยแต่เนื้อความชวนให้ใจติงวูบ “...ไม่รู้ว่ำนานสำหรับอิश्यรีเปล่า แต่สำหรับย่า แค่นายใจทิ้งเลือกเดียวก็หมดเวลาแล้ว”

คนเป็นหลานหน้าเคร่งลงทันตาเพราะสิ่งที่เพิ่งได้รับรู้จากปากของผู้สูงวัย ข้าวต้มตรงหน้าผิผิเพื่อนไปในบัดดล

ร่างอสรธอันแอ่นในชุดยูนิฟอร์มก้าวลงจากรถไฟฟ้า นึก
โล่งอกที่ขบวนโดยสารค่านี้คนไม่แออัดเป็นปลากะป๋องเหมือน
เมื่อวาน หลังกระชับถุงใส่อุปกรณ์ที่พาดบนไหล่ ใจก็เริ่มไตร่ตรองว่า
จะกินอะไรดี

ณฐาอมยิ้มเมื่อเห็นญาติผู้พี่เดินห่อหุ้มบนจอเต็มไปหมดขณะ
ทอดน่องไปตามชานชาลา ครั้นใช้ทางเชื่อมที่ตัดเข้าสู่ศูนย์การค้าหน้า
ปากซอย เดินหลงวนไปมานิดหน่อย เธอก็ตัดสินใจได้ว่าเย็นนี้จะซื้อ
วัตถุดิบในซูเปอร์มาร์เกตกลับไปทำกินเอง

บ้านที่หญิงสาวเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ในซอยเก่าแก่กลางกรุง ด้วย
ทำเลทอง เดินทางสะดวกติดรถไฟฟ้า แต่ก็เงียบสงบร่มรื่นไม่แออัด
ทำให้เป็นซอยดังที่ใครก็รู้จัก ที่พักอาศัยมีตั้งแต่คฤหาสน์หอรุระดับ
ไฮเอนด์เรียงสลับสับหว่างบ้านเดี่ยวหลังน้อยซึ่งอยู่ยงมายาวนาน
บ้านของเธอเองก็จัดอยู่ในประเภทหลัง ซ้ายข้างค่อนข้างไกลพอสมควร
ถ้าเดินเท้าจากปากซอย ทำให้ต้องคิดหนักว่าจะซื้ออะไรบ้างในแต่ละ
ครั้งเพื่อไม่ให้เป็นการหอบหิ้วจนเกินไป

เพราะเคยมีประสบการณ์เดินหลงในซอยบ้านตัวเองมาแล้ว เลย
พยายามไม่หอบของหนักเมื่อหลงอีก

“เจอคุณอีกแล้ว”

เสียงหัวเราะที่เริ่มคั่นหูจากทางด้านหลังทำให้คนกำลังยืนเลือก
หัวไชเท้าแทบทำห่อของในมือร่วง ณฐาเกร็งไหล่พร้อมที่หัวใจเต้นผิด
จังหวะ ก่อนจะผ่อนลงอย่างคนที่เก็บอาการได้ดี

“สวัสดิ์ตอนค่าคะ” หันมาคลี่ยิ้มสดใสให้คนแปลกหน้าที่ยังคง
รู้เพียงแค่ว่าชื่อ ไม่รู้เขาจะทันสังเกตเห็นหรือเปล่า เพราะเธอตกใจแค่แวบ
เดียวจริงๆ “ไม่คิดว่าจะเจอคุณที่นี่”

“ผมเองก็แปลกใจเหมือนกัน” วันนี้เธอยืนอยู่ในชุดสูทดับเบิล
เบรสต์สีกรมทาบเข้ตขาวปลดกระดุม หล่อเนียบทำเอาใจกว้าง ซ้ำเขา

ยังยืนสองมือไขว้หลังอย่างมีมาดขณะมองเธอด้วยแวตาสนอกสนใจ
ยิ่ง “ทำงานแถวนี้เหรอกครับ”

“ก็ใกล้ๆ ค่ะ...นั่งรถไฟไปไม่กี่สถานี”

“อ้อ” ตาคู่คมกวาดขึ้นลงสำรวจชุดเธออย่างกังขา ฐานาจึงพอ
จะอ่านความรู้สึกเขาออก เธอเฉลยให้ด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ ช่อน
ความเคอะเขินอย่างมิดชิด

“ฉันเป็นครูโรงเรียนอนุบาลค่ะ”

คิวเขาเลิกขึ้นสูง บ่งบอกความตกใจจนเกือบถึงขั้นตกตะลึง
ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าพฤติกรรมที่ผ่านมาของเธอจะทำให้เขาตัดสินใจ
แบบไหน หญิงสาวรู้สึกตลกนิดหน่อย แต่ก็สงสัยเอามากๆ ว่าแค่
บังเอิญโลกกลมหรือเป็นเพราะพรหมลิขิตกันแน่

ถ้าไม่นับวันนี้...เธอบังเอิญเจอเขาถึงสามครั้ง แรกสองครั้งแรก
ยังฝากความประทับใจสุดยอดเยี่ยมให้ตายก็ไม่มีวันลืม หากเอาเรื่อง
ไปแหมให้พวกพี่สาวฟัง หล่อนอาจจะเริ่มโหม่นน้ำและพรวดพราด
ด้วยหัวข้อ ‘เนื้อคู่’

ส่วนอิชัยกำลังพิศวงกับสิ่งที่ได้รู้ หลังจากแะมาหาซื้อของขวัญ
ให้เพื่อนแล้วเห็นร่างงามเดินผ่านหน้าร้านไป ตอนแรกเขานึกว่าตัวเอง
ตาฟาดด้วยซ้ำ ทั้งที่คิดแบบนั้น แต่เขาเจ้ากรรมกลับก้าวตามติด จน
กระทั่งมั่นใจแน่แล้วว่าเป็นคนที่ตามหา จึงสบโอกาสเข้ามาทักทาย

แวบแรกไม่ทันได้สังเกต แต่พอมองใกล้ๆ เขาเห็นเธอใส่ชุดคล้าย
ยูนิฟอร์มอะไรสักอย่าง ซึ่งประกอบด้วยกระโปรงทรงเอสีเข้มกับเชิ้ต
เหลืองมัสตาร์ดที่มีลายปักบนกระเป๋าสีเสื้อ เรียบร้อยเป็นทางการจน
เปลือยเปรียบเทียบกับร่างเปลือยงามด้วยส่วนเว้าโค้งในค้ำคั้นนั้นขึ้นมา

“จะไม่พูดอะไรหน่อยเหรอกค่ะ” เสียงของเธอทำลายจินตนาการ
เขา

“รอบนี้ถ้าคุณไม่ยอมบอก เดาให้ตายผมก็เดาไม่ออก” ได้ยิน

ตัวเองตอบออกไปขณะพยายามล้างภาพแสนอกุศลออกจากหัว

“ทำไมล่ะคะ”

“คุณดู...แปลกตา”

“เพราะว่าฉันไม่ได้แต่งหน้าแบบคืนวันเสาร์เหรอ”

“วัน...เสาร์?”

“แบบคืนวันเสาร์ค่ะ...ก็แบบแต่งหน้าจัดๆ...” เธอเอียงคอแล้วกระพือขนตา เป็นการอธิบายโดยให้เขาสังเกตดวงตาคู่งามที่ปราศจากอายไลน์เนอร์สีเข้ม “...เหมือนกำลังจะไปเย้ยๆ ที่ผับ”

“ไม่ใช่มั้ง” ชายหนุ่มอมยิ้มเมื่อนึกภาพตามได้ชัดเจน แถมยังช่วยหันเหความสนใจของเขาไปยังอีกเรื่อง

“จูนอะไรล่ะคะ”

“ห้องสวีตคืนละครึ่งแสน ดินเนอร์เชียดหมื่น ถูแบรนด์เนมกองเต็มห้อง” ว่าแล้วก็จระไนสิ่งที่ข้องใจออกไปจนได้ ที่เธอแปลกตาเพราะความสมณะไม่สมตัวนั่นละ “...ถึงผมจะไม่สันทัดเรื่องของผู้หญิงเท่าไร แต่ชาเนลกับแอร์เมสพวกนั้นราคาเหมือนกันไม่ใช่หลักแสน”

เป็นครั้งแรกที่อิชย์พาดพิงถึงเรื่องในคืนนั้น...ด้วยสัมผัสเสียงระมัดระวังเต็มที่

“อาจจะเงินเก็บชั่วชีวิตของฉันก็ได้” คนที่หิ้วถุงผ้าโกโรโกโสใบเก่งไปทำงานตอบที่เล่นที่จริงอย่างว่าเรจรวกับการกระตุ่นเดือนนั้นไม่มีผลอะไรต่อเธอ ก่อนจะยอมบอกความจริงในที่สุด “ห้องนั้นฉันไม่ได้เป็นคนจ่ายค่ะ ส่วนกระเป๋ากับเครื่องประดับที่ซื้อมาก็ญาติที่รู้จักฝากซื้อทั้งนั้น เพราะคอลเล็กชันใหม่เพิ่งเข้า แต่ในไทยยังไม่มีของ ถ้าให้ซื้อใช้เองฉันคงคิดแล้วคิดอีก ว่าแต่คุณมาทำอะไรที่นี่คะ” ประโยคหลังเธอเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว

“ผมมาหาซื้อของขวัญวันเกิดให้เพื่อน”

“ในซูเปอร์ฯ เนี่ยเหรอ”

“ใช่” เขาตอบชิงชัง “คุณก็เข้าใจถาม จะให้ผมตอบยังไงล่ะ บอกว่า ‘เห็นคุณตั้งแต่หน้าห้างแล้วเดินตามเข้ามาทักในนี้’ รึไง”

หญิงสาวหัวเราะเสียงใส “คุณเพิ่งบอกออกมา”

“ผมจิงใจ...” เขาระบายลมเอื้อมยาว แล้วชี้ไปยังรถเข็นของเธอ ที่มีข้าวของอยู่พอสมควร “...ให้ช่วยเข็นไหมครับ คุณจะได้อีกของต่อสักที”

แปลว่าเขาจะยังไม่ไปไหน อนุญาตยับเพื่อให้ชายหนุ่มครองรถเข็นได้โดยสะดวก แต่พอเห็นเขาวางมือลงบนราวจับแล้วก็อดซ้ำออกมาไม่ได้ อิชัยมีรัศมีไก่อหูล้อมตัวประหนึ่งคุณชาย ทั้งการแต่งตัว ท่วงท่า การเคลื่อนไหว สภาพในเวลานี้จึงไม่ค่อยเหมาะกับบรรยากาศ ถ้าเขาเดินนำแล้วเธอเข็นตามค่อยเข้าทำนอง

พอไม่พูดอะไรกัน ความรู้สึกประดักประเดิดก็แล่นขึ้นมา หญิงสาวมองมือที่ครั้งหนึ่งเคยกอบกุ่มสัมผัสกันอย่างลึกซึ้ง เธอจึงเบี่ยงสายตาหนีไปเจอสาบเลือดที่เขาปลดกระดุมแหวกเห็นแผลงกรำไร ครั้นชะงักค้างไปเสียวนิชาติ คนที่เริ่มใจหวิวก็แสวงสนใจฝากในชั้นวางต่อ

ไม่รู้จะหาหัวข้ออะไรมาคุยดี จะออกปากถามเรื่องส่วนตัวก็ไม่ได้รู้จักกันขนาดนั้น ซ้ำสัญญาตัญญาณยังบอกว่าต่างคนต่างไม่รู้เรื่องของกันและกันจะดีกว่า ภาพในคินนันยังส่งผลกระทบกับใจเธอ อีกทั้งยังอึดอัดแบบบอกไม่ถูก คงต้องใช้เวลาอีกหน่อยจึงจะมองเขาได้อย่างสนิทใจ

ส่วนเรื่องที่เคยคิดว่าเขาเป็นเกย์...ลึมๆ ไปเถอะ เท็กซ์แอปฟีลสูงลิบปานนี้คงไม่ต้องเดาอะไรให้มากความ แค่สบตายังปากคอสั่นแค่เขาเดินเฉียดก็หายใจหายคอไม่ทันแล้ว

“บ้านคุณอยู่แถวนี้?”

หญิงสาวโค้งอกเมื่อเขาเริ่มคุยต่อ ไม่ได้รู้เลยว่าเขากำลังจับจ้องเธอด้วยสายตาแบบไหน

“ในซอยหลังห้างนี้จะค่ะ”

“เหมือนกันเลย บังเอิญอีกแล้ว”

“ถึงฉันจะเริ่มหลอนนิดๆ...แต่มาถึงจุดนี้จะบังเอิญอะไรก็ไม่น่าตกใจเท่าไรแล้วละ...” ณัฐริบหิบบักอย่างสุดท้ายในรายการใส่รถเข็น ก่อนลากรถเข็นนำเขาไปจ่ายเงิน “...ขนาดฉันไปหลงงออยู่กลางฮ้างกง เรายังเจอกันได้เลย”

“นั่นสิเนอะ” อิชัยยิ้มมุมปาก คิดว่าไม่ลื้ออาการแค้นแดงหูแดงที่เริ่มเห็นได้ชัดของคนตรงหน้าคงดีกว่า “คุณมายังไงครับ ถ้าไม่มีรถให้ผมไปส่งที่บ้านไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณต้องไปหาของขวัญวันเกิดให้เพื่อนอีกไม่ใช่หรือ”

ชายหนุ่มรู้ว่าเธอปฏิเสธเพราะกำลังหวั่นไหว มีเวลามากพอจะให้คนตรงหน้าเริ่มระมัดระวังในการมีปฏิสัมพันธ์กับเขา แต่เขาเข้าใจว่าถ้าตัดเรื่องในคืนนั้นไป เธอกับเขานับได้ว่าแทบจะไม่รู้จักอะไรกันด้วยซ้ำ

ทว่าเรื่องนั้นยอมแก้ไขได้

คนมีแผนสรุปกับตัวเองขณะทำตัวมีน้ำใจช่วยเหลือเธอลำเลียงของในรถเข็นขึ้นสายพาน ใช้เวลาไม่นานนักในการคิดเงินและใส่ถุง เธอเหลือบมาสบตาเขาเป็นระยะพร้อมพึมพำขอบคุณเสียงแผ่ว จนเมื่อถึงเวลาที่ต้องแยกกัน อิชัยจึงชิงถามขึ้นก่อนเธอทันได้บอกลา

“ผมขอเบอร์คุณได้ไหมครับ”

คราวนี้แก้มใสขึ้นสีแดงกำเป็นลูกตำลึงสุกทีเดียว ชายหนุ่มไม่ยอมให้เธอตั้งหลัก หยิบโทรศัพท์มือถือแล้วยื่นส่งให้ เจ้าของร่างเพรียวบางในชุดครูโรงเรียนอนุบาลลงเลินดีหน่อย ก่อนตัดสินใจยกมือขึ้นรับแล้วกดเบอร์ส่วนตัวลงไป

เจ้าของโทรศัพท์ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ มองผิวนวนลลนด้วย

สายตาวาววับ แต่คนที่ก้มหน้าตั้งสมาธิกดเลขอยู่ไม่รู้ตัว

“คนที่ไปดูหนังกับคุณวันก่อนเป็นพี่สาวคุณเหรอ”

“ญาตินะค่ะ”

“น่ารักนะ ผมเพิ่งสังเกตว่ามีบิลบอร์ดโฆษณาของเธอเต็มเมืองไปหมด”

“คุณคงไม่ค่อยได้ดูละครหลังข่าวสิท่า...” เมื่อณฐาเงยหน้าขึ้น เขาก็เอนตัวกลับไปแล้ว “...พี่ฟองนิสัยดีค่ะ ใครได้เจอก็พูดแบบนี้กันทั้งนั้น”

“เธอ...” ชายหนุ่มรับโทรศัพท์มาแล้วทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ “...แต่ผมชอบแบบคุณมากกว่า แล้วเจอกันใหม่ครับ”

ว่าแล้วก็โบกโทรศัพท์ในมือพร้อมเผยรอยยิ้มสนใจ ก่อนหมุนตัวเดินจากไป ทิ้งให้หญิงสาวยืนอึ้งกับความนัยที่แฝงมา ครั้นสัมผัสได้ว่า แก้มของตนร้อนระอุอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แฉมใจเจ้ากรรมก็เต้นถี่จนเกือบทะลุออกมาจากทรวงอก เธอจึงบ่นอุบแก่เก้อ

“ผู้ชายพิลึก!”

ลูกน้องของอิชัยรอทำอยู่แล้วเมื่อเขาเดินออกมาทางลานจอดรถไอพี ความจริงตอนแรกชายหนุ่มตั้งใจจะรถกลับพร้อมณฐา แต่คิดไปคิดมาเธออาจจะไม่พร้อมสำหรับการรุกแรงระดับนั้น

เขาสงสัยมาตลอดว่าทำไมเข้าวันนั้นเธอถึงกลับก่อนโดยไม่รอ กัน เหตุผลเก่าในสิบที่เดาได้มีแต่เรื่องแย่นั้น แฉมทำให้เกิดความรู้สึกผิดระดับลึกซึ้งฝังแน่น ทั้งที่ที่ผ่านมาก็ไม่เคยสนใจว่าผู้หญิงคนไหนจะคิดยังไงเกี่ยวกับความ ‘ใจจัดใจดำ’ อันเป็นที่เลื่องลือของตน ชายหนุ่มรู้ว่าตัวเองเปลี่ยนผู้หญิงบ่อย แม้จะคงที่ละคน คบครั้งละหลายเดือน แต่ไม่เคยมีใครทำให้เขาปั่นป่วนถึงขั้นกินไม่ได้นอนไม่หลับมาก่อน

จนกระทั่งได้เจอเธอที่โรงพยาบาลวันก่อน...ในฐานะที่ไม่รู้ว่าเขา
ดีใจแค่ไหน

ผู้หญิงคนนั้นร่าเริง น่าเอ็นดู เต็มไปด้วยอารมณ์ขันที่เปล่ง
ประกายสว่างไสวอยู่รอบตัว ยิ่งพอเธอยิ้มจนตาหยี อดฟันเรียงสวย
และแก้มนุ่มนวลพุด เขาถึงกับตาพร่า เมื่อผิวใสๆ ขึ้นสีแดงเรื่อด้วยส่วน
ผสมปนเปจากอารมณ์หลากหลาย เขายังมั่นใจว่าความรู้สึกพิเศษจาก
คืนนั้นยังหลงเหลืออยู่ในตัวเธอเหมือนชนวนที่รอวันจุดติด

พอได้คุยกัน พอสัมผัสได้ว่าเธอคงไม่ได้โกรธอะไร ใจฟูๆ พองๆ
ในอกอย่างไรไม่รู้

ในฐานะที่ใสไร้เดียงสา ในขณะเดียวกันก็มีชั้นเชิงในการสร้าง
อารมณ์ดี เท่ากับมีแง่มุมปริศนาชวนประหลาดใจให้เขาได้ค้นหาไม่
หยุดหย่อน วินาทีหนึ่งเธอดูเหมือนไม่ชินกับการเก็บความรู้สึกที่ไม่
คุ้นเคยให้พ้นจากสายตาผู้ชาย แต่วินาทีถัดมากลับรับมือเขาได้โดยไม่
ละลาย แล้วเริ่มขอละเขเหมือนผู้หญิงคนอื่น

“ท่านรองครับ...ท่านรอง”

เสียงที่ราวกับลอยมาจากที่ห่างไกลทำให้คนถูกเรียกหลุดจาก
ภวังค์ อิชัยยกมือขึ้นปิดหน้า ซ่อนรอยยิ้มกว้างขณะนึกอะไรดีๆ ออก
“ว่าไงกร”

“ไม่สบายรีเปล่าครับ”

คนเป็นนายเงยหน้าสบตากับลูกน้องผ่านกระจกมองหลัง
สายตาสงสัยถึงพวทำให้เขากระแอม

“สบายดี” ตอบพลางปรับสีหน้าเป็นปกติ ก่อนว่าอย่างวางมาด
“มีงานให้ทำหน่อย เริ่มจัดการคืนนี้เลยได้ไหม”

“ครับ”

“หาข้อมูลเจ้าของเบอร์นี้...” เขาหยิบโทรศัพท์ส่งเบอร์ที่ได้รับมา
เมื่อรู้ไปให้ลูกน้อง ก่อนสั่งด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยผิดเนื้อหาใจความ

“...ประวัติ ที่อยู่ ครอบครัว เลขประกันสังคม ข้อมูลสุขภาพ ขอละเอียดที่สุด ด่วนที่สุดด้วย เข้าใจนะ”

ผู้เป็นลูกน้องรับคำ แม้จะกังขาคำสั่งที่มาแปลก ทว่าใครเล่าจะกล้าเข้าชี้ซักให้ท่านรองผู้หลดขริมผิตวิสัย ดังนั้นสงบปากสงบคำแล้ว ก้มหน้าก้มตาทำงานเป็นดีที่สุด...เพราะเดี๋ยวก็รู้ตัวเองว่าเจ้าของเบอร์นี้เป็นใคร

หลังพบอิชย์ในวันนั้น ณฐาก็ไม่ได้เจอเขาอีก แม้จะรู้แน่ว่า
อยู่ชอยเดียวกัน แต่ด้วยการใช้ชีวิตคนละไลฟ์สไตล์ทำให้หญิงสาว
มั่นใจว่าเรื่องบังเอิญคงไม่เกิดขึ้นบ่อย

แถมเธอยังเจอปัญหาที่ใหญ่กว่าอีก

‘บ้านกระยาหนั้น’ เป็นบ้านทรงไทยประยุกต์สีขาวซึ่งมีอายุ
พอควร ตัวบ้านขนาดกะทัดรัดถูกล้อมรอบด้วยสวนหย่อม สนามหญ้า
และไม้ประดับหอมรวจริณ ริมกำแพงฝั่งถนนมีต้นตะแบกสูงใหญ่เรียง-
รายเป็นแถว กิ่งก้านแผ่คลุมไปรอบบริเวณ ส่วนเพื่อนบ้านรั้วรอบขอบ
ชิดก็ไม่ค่อยสูงสิงกันตามประสาคนเมือง ทำให้เงียบสงบเป็นส่วนตัว

หากไม่นับแม่บ้านกับคนสวนที่แวะมาดูแลความเรียบร้อย
สัปดาห์ละครั้ง ก็ถือว่าบ้านหลังนี้เธออยู่คนเดียว ห้องนอนก็เปิดใช้แค่
หนึ่งในสอง ห้องครัวมีอุปกรณ์พอใช้กันตาย ส่วนห้องนั่งเล่น นอกจาก
หนังสือและอุปกรณ์วาดภาพต่างๆ นานาก็ไม่มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
อะไรอีก เพราะแทบไม่จำเป็นกับการใช้ชีวิตในช่วงนี้

งานในโรงเรียนอนุบาลเป็นงานที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน และ
เธอก็ทุ่มเทมากเสียจนไม่ได้สนใจว่าตกดึกในบ้านจะเงียบเหงาวังเวง
เพียงใด ปัญหาเดียวตอนนี้ของเธอจึงอยู่นอกบ้าน ไม่ใช่ในบ้าน...

ก็ชอยที่ต้องเดินเท้ากลับกลางค่ำกลางคืนนั่นละ

ช่วงนี้ใกล้งานกีฬาสีเต็มที ครูในฝ่ายศิลปะอย่างเธอจึงมีงาน

หนักให้วุ่นวาย บางวันก็ต้องประชุมหลังเลิกเรียน กว่าจะกินข้าวกับเพื่อนร่วมงาน กว่าจะกลับ ในซอยก็เริ่มสลับน้ำกัลว อันที่จริงณฐาจะใช้บริการมอเตอร์ไซด์รับจ้างก็ได้ แต่เธอไม่ชอบซ้อนท้ายใคร

มีชุมชนเล็กๆ อยู่ช่วงต้นปากซอย บนบาทวิถีก็จึงคับคั่งด้วยรถเข็นได้รุ่งและคนขวกไขว่ วันนี้ณฐาแวะสั่งน้ำเต้าหู้แล้วยืนรอคิวทอดสายตามองไปเรื่อยเปื่อยจนกระทั่งสะดุดเข้ากับชายมีอายุคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่บนจักรยานยนต์ ปกติเธอจำหน้าคนได้ค่อนข้างแม่นยำ จึงพอระลึกได้ว่าเคยเห็นมอเตอร์ไซด์รับจ้างคนนี่มาก่อนสองสามครั้ง

พอเห็นว่าเธอมอง เขาก็ทำหน้าเหมือนกำลังถามว่าจะใช้บริการไหม

ณฐาส่ายหน้าไปมาเป็นเชิงปฏิเสธ ก่อนจะยื่นมือรับถุงน้ำเต้าหู้จากแม่ค้าแล้วทำที่เป็นไม่สนใจใครอีก พอจ่ายเงินเรียบร้อย กระชับถุงในมือพร้อมกับถุงใส่อุปกรณ์การสอน เธอก็เดินเข้าซอย

ถนนกว้างพอที่รถสองคันจะสวนกันได้สะดวก แต่บาทวิถีก็กลิ้งเข้าไปนั้นแคบชิดริ้ว ซ้ำบางจุดยังเป็นหลุมบ่อจนต้องระวังทุกฝีก้าว คีนนี่ในซอยเงียบสงัดทั้งที่เวลายังไม่ใคร่ห่าท่มดี แต่ละย่างก้าวของณฐาจึงเริ่มหวั่นระแวงเล็กน้อย ยิ่งพอพ้นเขตคฤหาสน์หลังหนึ่งซึ่งมียามเฝ้าและเหลืออีกครึ่งทาง สติของเธอก็ตื่นตัว

เสาไฟข้างหน้ามีบางจุดติดๆ ดับๆ กระทบพื้นผิวถนนประหนึ่งหนึ่งสยของขั้วญที่ทำให้พะอืดพะอมทุกครั้งที่เปิดดู เธอได้ยินเสียงเครื่องยนต์ไล่หลัง จึงเบียดตัวติดริ้วข้างทางมากขึ้นพร้อมจ้ำอ้าวไม่หยุด ลางสังหรณ์อันแม่นยำกำลังเตือนภัย ซึ่งเธอมั่นใจว่าไม่ใช่เรื่องดี

“ทำไมเดินคนเดียวล่ะจะ...ไปกับพี่ไหมน้อง”

เสียงกวนโอ๊ยโพล่งขึ้นข้างกาย...มอเตอร์ไซด์รับจ้างคนนั้น...หญิงสาวชำเลืองมองแล้วหันหน้ากลับมาตามเดิม เธอจำหน้าคนที่กำลังขับจักรยานยนต์ชนาบเธอได้ สายตาของมันก็กะลิมกะเหลี่ยไม่น่า

ไวใจ เดาว่าอาจไม่ได้แค่มาหาลูกค้าแถวนี้

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันใกล้ถึงบ้านแล้ว”

“บ้านน้องอยู่สุดซอยแยกสี่ไม่ใช่เหรอ อีกตั้งไกล”

หลังคำนั้นกำซาบสู่ใจ คนฟังก็รู้สึกขนคอลุกชัน ใจวบหวิวด้วยความหวาดกลัว ชายคนนั้นเร่งเครื่องยนต์ลั่นหน้าเธอไปแล้วจอดรถตกเป็นผลให้ร่างที่อยู่ในชุดยูนิฟอร์มโรงเรียนอนุบาลต้องชะงักฝีเท้าอย่างฉับพลัน

ณฐานึกถึงสเปร์ยพริกไทยในกระเป๋า แต่ถุงน้ำเต้าหู้ร้อนๆ ในมือก็เป็นตัวเลือกที่ดีเช่นกัน

“ให้พี่ไปส่งดีกว่า...น่านะ”

“อย่าเข้ามา!” เสียงแข็งพลางถอยหนีเมื่อมันก้าวลงจากจักรยานยนต์แล้วอย่างสามชุกเข้ามาหาพร้อมชักมีดพับวาววับออกจากกระเป๋ากางเกง วงหน้าหวานซีดเผือด เริ่มหวั่นไปร้อยแปดว่ามันต้องการอะไร “...ถ้าอยากได้เงินฉันจะหยิบให้ แต่เก็บมีดนั้นไปให้พ้นๆ ชะ”

มันหัวเราะแบบที่เธอมั่นใจว่าคงหลอนไปอีกนาน

“พี่ไม่ได้อยากได้เงิน”

สมาธิของหญิงสาวเฟื่องรวมไปที่ถุงร้อนๆ ในมือ แต่เธอกลัวว่าไอ้ลูกโรคจิตมันอาจจะคลั่งเอามีดเสียบก่อนที่เธอจะจัดการมันได้ทันเป็นเวลาหลายวันมาแล้วที่เธอสังเกตว่ามันขับรถตามเธอ หรือพอขับรถสวนเธอก็มักจะชะลออย่างมีนัย ทว่าไม่ลงมือทำอะไรเพราะคนพลุกพล่าน

คืนนี้สบโอกาสของมันพอดี!

“ฉันไม่ไป!”

หลังย่ำชัดถ้อยชัดคำมันก็เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นทั้งที่ยังคงแยมยิ้ม แต่ก่อนจะทันได้ประชิดตัว เสียงเครื่องยนต์ทิ่มต่าสะเทือนปอดจากทาง

ด้านหลังก็ดังเข้ามาใกล้พร้อมการบีบแตรและสาดไฟสูงเต็มพิกัด

ณฐาแทบหุ้ข้อ แต่ก็สบจังหวะถอยกรุดขณะที่มันหนีตาสูไฟอย่างมึนงง หญิงสาวเพิ่งรู้ว่าตัวเธอสิ้นไปหมดและหายใจสั้นไม่ทั่วท้อง เธอได้ยินเสียงเบรกเอียบ เสียงประตูดุ แล้วก็เสียงกรีดวกราดเอาเรื่องจากคนที่เธอรู้ว่าเป็นอยู่ชอยเดียวกัน

“เฮ้ย! มึงทำอะไรวะ”

ลุงชะตาขาดไม่ได้รู้ตัวเลยว่ากำลังแหยมกับคนที่ไม่ควรเล่นด้วย มันซ่อนมิดในเงามืดแล้วตอบด้วยส้อมเสียงหงุดหงิด

“เรื่องของผัวเมีย มึงไม่เกี่ยวอย่าเสื่อ...”

ไม่ทันจบประโยคอิซก็พุ่งเข้าหาแล้วประเคนหมัดลุ่นๆ ใส่โนนกแก้มปูดโปนจนคนขี่โกหกเซถลา ณฐาอิงตาค้างก่อนจะหวีดร้องออกมาหลังตั้งสติได้เพราะการกระทำของเขา

“คุณอิซ! ระวังค่ะ มันมีมิด!”

4

บุพเพอาละวาด

โจรไม่ได้กระจอกอย่างที่คุณคิด หรืออย่างน้อยก็คงโดนโทสะ บดบังจนมิด จึงเลือกมีดปลายแหลมในมือพรวดใส่ร่างสูงเพรียวทันที ที่มันตั้งหลักได้ แต่คนที่ระวังอยู่ไวพอจะเบี่ยงหลบจนมันถากไปเพียง ผิวเนื้อตรงสีข้าง เรียกเลือดและเกี่ยวเส้นเอ็นขาดเป็นทาง

“ไอ้...” อิชัยสยดหายบคายเมื่อความเสียวแปลบพุ่งจี๊ด เขาเตะ สวนโครมเข้ากลางกายจนมันสะดุ้ง

แรงปะทะอย่างรุนแรงชนิดนัดเดียวจอตทำเอาอีกฝ่ายล้มกลิ้ง ไม่เป็นท่า มีดในมือหลุดกระเด็น ในจังหวะที่มันงอตัวโอดครวญด้วยความจุกจนหายใจไม่ออก เขาก็หันมาหาหญิงสาวที่ยืนถือแล้วจุดมือ ไปยังประตูรถสปอร์ตสองประตูซึ่งยังติดเครื่องอยู่ใกล้

“คุณนายรีบขึ้นรถ ตรงนี้เดี๋ยวผมให้ลูกน้องมาจัดการ”

“ฉันไม่...”

ณ รุกล้ากลืนคำปฏิเสธลงไปเมื่อตระหนักถึงสถานการณ์ตรง หน้า อิชัยเปิดประตูอย่างรวดเร็วแล้วดันเธอให้นั่งลงไป ระหว่างนั้น เขาเหลือบมองมิฉะนั้นที่พยายามกระเสือกกระสนถอยหนีทั้งหน้าซีด หน้าเขียว ใจนึกอยากซ้ำสักตื้อสองตื้อ แต่ห่วงคนในรถมากกว่า

พอเขาตามขึ้นมาบนรถ สับเกียร์แล้วเหยียบคันเร่งทะยานอย่าง

มีอารมณ์ เกือบจะเฉี่ยวมอเตอร์ไซด์ที่จอดจนกระจาย ฐานก็หน้าซีด เป็นกระดาษ ผวามาเกาะแขนเขาไว้

“คุณคะ... ขับช้าๆ...”

“บ้านคุณอยู่ตรงไหน” ถ้ามแข่งกับเสียงเตือนสับสนวนววย ในรถเพราะไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัย

“คุณอิศย์ ฉันขอละคะ ลดความเร็วลงหน่อย”

เสียงสั้นครี้อย่างหวาดกลัวจากคนข้างตัวทำให้อิศย์อารมณ์เย็นลง เมื่อครู่เขาเตือนแทบบ๊ายตอนเห็นเธอยืนอยู่ริมถนนค้ำๆ มีดๆ โดยมีลุงที่ไหนไม่รู้ประจันหน้าจนเกือบประชิดตัว ดูก็รู้ว่าตั้งใจจะลวนลาม ชายหนุ่มผ่อนความเร็วรถ ถอนหายใจยาวเหยียดอย่างฉุนเฉียว นึกโทษโกรธตอนที่ขาดสติอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ผมขอโทษ”

เธอเงียบไปเหมือนไม่ได้ยิน แต่ยังจับแขนเขาไม่ยอมปล่อย ชายหนุ่มนึกว่าเธอขู่ว่าเรื่องเมื่อครู่ไม่หาย โดยไม่รู้ว่าตนคาดผิดถนัด

“บ้านฉันอยู่แยกสี่... รั้วสีขาวคะ”

หญิงสาวบอกออกมาในที่สุด ท้ายเสียงสั้นระริกทำให้คนขับต้องช้าเลื่องมองอย่างนึกหวง ยิ่งเห็นวงหน้าใสและน้ำตาที่คลอหน่วยทำให้เขานึกอยากกลับไปซ้ำไฉ่เวอร์ตะไลจนมันลุกไม่ขึ้น

“คุณไหนนะ ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม”

“ไม่คะ... ฉันไม่เป็นไร” เธอปฏิเสธกระท่อนกระแท่น แล้วก็ผละจากเขาเมื่อรถเลี้ยว

ใช้เวลาไม่ถึงนาทีรถก็มาจอดสนิทหน้ารั้วสีขาวซึ่งมีแบบนี้เพียงหลังเดียวในซอย ในขณะที่อิศย์ต่อสายหาลูกน้องคนสนิทหรือใครสักคนซึ่งพอจับใจความได้ว่าอยู่ใกล้แถวนั้น ฐานตั้งสติพยายามเรียบเรียงความคิดที่กระจัดกระจายให้เข้าที่ เธอเดินกลับบ้านกลางดึกเกือบถูกปล้น หรือร้ายกว่านั้นคือลากไปข่มขืนโดยไม่สมยอม แล้วคน

ที่ไม่ได้เห็นหน้ามาสามวันซึ่งบังเอิญผ่านมาก็ช่วยไว้ทันพอดี เขาอัดมันลงไปในนกกong แล้วก็โดนมีด...

“คุณนาว...” เสียงประตูเปิดโดยคนที่คุยเสร็จตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ทำให้หญิงสาวสะดุ้งเฮือก แทบไม่กล้ามองใบหน้าหล่อเหลาที่ชะงักเข้ามาอย่างเป็นห่วงเป็นใย “...เดินไหนไหม ถ้าไม่ไหวส่งกุญแจบ้านมา ผมจะเปิดให้”

ณัฐพายายามรวบรวมแรงที่เหลือเพียงน้อยนิดแล้วก้าวลงจากรถเพราะไม่อยากให้เขาลำบากไปมากกว่าเดิม ครั้นลงมายืนข้างกัน สายตาเธอก็พุ่งตรงไปยังเสื้อเชิ้ตสะอาดที่บัดนี้เลือดซึมเป็นวงตรงสีข้าง

“แผลคุณ...”

หญิงสาวที่เขาเพิ่งช่วยไว้ใหม่หมดถือวิสาสะขยับเข้ามาใกล้ อิชัยจึงยกแขนขึ้นเล็กน้อยให้เธอตรวจตราอย่างเต็มที่ มันเจ็บ แต่ไม่มากเท่าไร

“นิดหน่อยๆ ไม่เป็นไรหรอก”

เธอซ่อนตาขึ้นมอง สีหน้าเป็นกังวล “ไปโรงพยาบาลเถอะค่ะ”

“ใส่ยาก็หาย แผลไม่ค่อยลึก” เขาวัดด้วยสัมผัสเสียงเรียบเรื่อย “ถ้าคุณไม่เป็นอะไรแล้วก็เข้าบ้านเถอะ ผมเพิ่งสั่งให้คนดักรับเข้าออกซอยทุกทางแล้วตามล็อกตัวมันไปโรงพักให้ได้ สภาพแบบนั้นคงหนีไปไหนไม่พ้น ถ้าได้เรื่องยังไงผมจะโทร. บอกคุณเอง”

คนที่โดนไล่เข้าบ้านล้งเล แต่แล้วก็ตัดสินใจได้เมื่อเห็นเขาลดแขนลงอย่างติดขัด แغمสะดุ้งเมื่อเนื้อผ้าเสียดกับแผล หญิงสาวรีบความหากุญแจในกระเป๋า พลังบอกเขาด้วยน้ำเสียงเจือแววขอร้อง “จ้ะฉันขอทำแผลให้คุณก่อนนะค่ะ”

หลังขยับรถมาจอดในลานปูนสะอาดหน้าบ้าน อิชัยก็เดินตามร่างอรรชรเข้ามาในห้องรับแขก เขาสังเกตตั้งแต่แม่กุญแจใหญ่โต

หน้าบ้านแล้วว่าเธออาจจะอยู่คนเดียว ยิ่งพอได้มาเห็นเครื่องเรือน
จัดชุดไว้การประดับตกแต่ง ยิ่งมั่นใจว่าความคิดของตนนั้นถูกต้อง

แต่นึกห่วงที่สุดคือคนตรงหน้า ตอนแรกเขาคิดว่าพอมาส่งเธอ
ถึงบ้านแล้วจะมีใครรออยู่เพื่อปลอบประโลมหรือทำอะไรสักอย่างให้
เธอผ่านเหตุการณ์สะพรึงขวัญในคืนนี้ไปได้ กลับกลายเป็นว่าเธอต้อง
มีน้ำใจทำแผลให้เขาแทน...โดยไม่มีท่าทีสะทกสะท้านต่อสิ่งที่เพิ่งเกิด
ขึ้นสักนิด

ถ้าไม่เก็บอาการเก่ง...ก็คงช็อกหนักมาก!

“นั่งลงก่อนค่ะ ฉันไปหยิบกระเป๋ายาแป็บนึง”

เธอวางกระเป๋าลงบนโต๊ะรับแขกก่อนชี้โซฟานุ่มๆ ให้เขา แล้วก็
ผลุบหายไปทางครัว

ใจหนึ่งอิชัยอยากตามไป แต่เขาคิดว่าหญิงสาวอาจจะต้องการ
เวลาส่วนตัวเพื่อปรับอารมณ์ ชายหนุ่มจึงนั่งลงแล้วกวาดตาไปโดยรอบ
ที่พักของณฐาผิดจากที่เขาคาดไปหลายมุม ไม่มีกรอบรูปใดบ่งบอกว่า
เคยมีคนอาศัยที่นี่ ไม่มีแจกันดอกไม้ตกแต่ง ที่เห็นจะมีชีวิตชีวาหน่อย
ก็คงเป็นชั้นหนังสือสะอาดสะอ้านกับโต๊ะไม้ซึ่งเต็มไปด้วยอุปกรณ์
วาดภาพกับโปสเตอร์ดวงโต

“ดื่มมาก่อนนะคะ” ใช้เวลาไม่นานเธอก็กลับมาพร้อมน้ำใบเตย
สองแก้วที่มีน้ำแข็งก้อนลอยด้านบน กับกล่องยาใบย้อมที่มีอุปกรณ์
พร้อมสรรพข้างใน

คนเจ็บรับแก้วมาก่อนขยับเพื่อให้เธอนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน
ได้สะดวก เขายกมันขึ้นดื่มขณะหญิงสาวทชุดตัวลงแล้วเริ่มเรียงขวดยา
กับสำลีลงบนโต๊ะตรงหน้า

“น้ำนี้...หอมจัง” เขาชมหลังดื่มตามมรรยาท...แล้วก็เผลอซดไป
ค่อนข้าง “ใบเตยใช่ไหม”

“ค่ะ คุณสไป...ฉันหมายถึงแม่บ้านเธอทำทิ้งไว้เมื่อวานนะคะ”

ดูเหมือนว่าเขาจะอารมณ์เย็นลงจากเมื่อครู่พอควร ในฐานะที่รู้สึกว่าเขาใจเย็นกว่าปกติ ทั้งที่ควรสติแตกหรือน้ำตานองหน้าไปแล้ว อาจเพราะเธอทำงานกับเด็กเล็กจนชิน...ไม่...ไม่น่าใช่ข้อนี้แน่...อาจเป็นเพราะเธอเคยเจออะไรที่หนักหนามาก่อนหน้า หรืออาจเพราะเขาทำให้เธอรู้สึกปลอดภัย แม้กระทั่งตอนที่อยู่กันสองต่อสองภายในบ้านก็เป็นได้

“คุณรู้จักมันมาก่อนรีเปล่า”

“เปล่าค่ะ แต่ฉันเคยเห็นเขาในชอยส์ห้าครั้ง...” ตอบขณะสละวળกับอุปกรณ์ทำแผลในมือ และโพล้คิดถึงเหตุการณ์ในช่วงก่อนจะไปฮ่องกงเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว “...เขาเคยขับรถสวนแล้วชะลอก็เลยจำหน้าได้...บางคืนฉันรู้สึกว่าคุณตาม...แต่ตอนนั้นนึกว่าคิดไปเอง”

“มันไม่ได้แต่คุณตรงไหนใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ...แต่ถ้าคุณมาไม่ทันก็คง...”

แล้วเธอก็เงยไปเพราะกำลังอ่านฉลากยา จึงไม่ทันได้เห็นสันกรมบดของคนที่กำลังเป็นห่วงสุดกำลัง

อิश्यว้างแก้ว ไม่กล้าแม้แต่จะจินตนาการภาพต่อ เขารู้เพียงถ้ามีใครกล้าแตะต้องหรือบดขยี้สาวน้อยบริสุทธิ์ตรงหน้า เขาจะตามจองล้างจองผลาญไปชั่วชีวิต ไม่ให้มันได้ผุดได้เกิด!

วินาทีนั้น...ชายหนุ่มตกใจกับความคิดตนเอง เขาเงยหน้าขึ้นสุดหายใจเฮือกก่อนเธอจะจับได้ มองไปรอบๆ อีกครั้งเพื่อหาหัวข้อมาสนทนา

“คุณอยู่คนเดียวเหรอ”

“ค่ะ”

“พ่อแม่ล่ะ? ญาติพี่น้อง?”

หญิงสาวหันหน้ามาพร้อมสัมผัสกับขวน้ำเกลือในมือ ไม่ตอบคำถาม แต่สั่งเขาแทน “คุณช่วยดึงชายเสื้อขึ้นหน่อยได้ไหมคะ”

คนฟังทำตามอย่างง่าย

เมื่อแผลกริดยาวไม่กี่เซนติเมตรปรากฏต่อสายตา มันไม่น่ากลัวอย่างที่ณฐาคิด เลือดหยุดไหลแล้ว แต่ยังมีรอยเปรอะติดผิวที่ต้องทำความสะอาด ทว่าเธอกลับต้องกลืนหายใจ พยายามหลอกตัวเองว่ามันก็เหมือนสี คล้ายสีน้ำที่เธอใช้ประจำ ไม่ผิดอะไรกับสีแดงเข้มขึ้นที่ถูกผสมและเพิ่มกลิ่น...

“กลัวเลือดรีเปล่าคุณ” คนเจ็บถามเมื่อเห็นมือเรียวบางซึ่งกุมล้าลืออยู่สันเทา แต่แล้วอาการนั้นก็หายเป็นปลิดทิ้งหลังสิ้นคำ

“เปล่าคะ จับเสื้อไว้ นะคะ”

คนที่จับเสื้อของตนไว้มันกะพริบตาปริบ ก่อนถูกสะกดด้วยเส้นวหน้าวลที่เริ่มจดจ่ออยู่กับการล้างแผล วันนี้เธอแต่งหน้าเบาบาง คิ้วโก่งอนมุ่นเข้าหากัน เรียวปากอímเม้มสนิทอย่างเคร่งขรึม เทียบกับภาพอันแสนสดใสแล้วดูแปลกตาชอบกล

เขาพบเธอครบทุกอารมณ์หรือยังหนอ...

นึกได้ว่าเขาก็แทบไม่รู้จักรเธอเลย ไม่รู้ว่าเธอชอบอะไร ครอบครัเป็นยังไง สเปกผู้ชายเป็นแบบไหน กลัวอะไรรีเปล่า ทั้งที่เจอกันมาหลายครั้ง คุยกันมาหลายหน แต่ไม่มีครั้งใดลึกซึ้งหรือเปิดเผยเนื้อแท้ ถ้าเพียงเขามีเวลามากกว่าที่เป็นอยู่ ทุกอย่างอาจจะดีกว่านี้

ชายหนุ่มยอมรับเลยว่าตั้งแต่เขาพบณฐา แทบทุกลมหายใจเข้าออกของเขามันป่วนราวกับหนุ่มแรกรุ่น แม้เลยวัยมูทะลุเร่งร้อนมาหลายปี แต่พอมีคนมาอ้างสิทธิ์เป็นสามีของผู้หญิงตรงหน้า เขากลับขาดสติด้วยพิชหวงรุนแรง รู้ตัวอีกทีก็ต๋อยไปแล้ว!

“เจ็บมั๊ย” เธอถามทั้งที่ยังจดจ่อกับการตะยาลงบนแผล

“ไม่เจ็บครับ” ตอบโดยไม่ละสายตาไปจากแพขนตาางามอน แล้วก็ไขว้เขวเพราะกลิ่นกายสาวหอมกรุ่นกับหน้าผากมนที่อยู่ใกล้จนอยากจะก้มลงไปประทับสัมผัส แต่ต้องตัดใจด้วยรู้ว่าตนไม่ได้อยู่ใน

ฐานะจะทำเช่นนั้น “เราเจอกันตอนกลางคืนตลอดเลยใช่ไหม”

แกลังกระเข้าหวังให้คนตรงหน้ายิ้มบ้าง แล้วก็ได้ผล

“แล้วคุณก็ช่วยฉันไว้อีกแล้ว”

“ทำไมวันนั้นถึงไม่รอผม”

นัยน์ตาคู่กลมหวานซึ้งขึ้นมาสบ แต่แล้วก็หลุบลงอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มเลือนหายไป ผิวแก้มขึ้นสีระเรื่อด้วยรู้ดีว่าเขาหมายถึงวันไหน

“ทำไมเพิ่งมาถามเอาป้านี้...”

“เพราะผมเอาแต่คิดว่าคุณอาจไม่อยากเจอผมอีก”

“...”

“พอเรากลับมาเจอกัน ทั้งผมและคุณต่างเลี้ยงที่จะพูดถึงมัน ผมไม่รู้ว่าคุณแคร์เรื่องนี้มากแค่ไหนเลยไม่อยากทำให้คุณอึดอัด...คุณ อาจจะเกลียดผม รู้สึกเหมือนผมเป็นตราบาปในชีวิต...” เขาซ่อนยิ้ม ท่ามกลางการประณามตนอย่างรุนแรง “...คุณอาจจะอยากลืมเรื่องใน คืนนั้นให้หมด เพียงแต่ว่าผมโผล่หน้ามาให้เห็นซะก่อน เลยต้องทน ทำได้ด้วย...”

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ!” ละสายตาจากผ้าก๊อชในมือขึ้นแก้ความ เข้าใจผิดอย่างร้อนรน “วันนั้นฉันต้องรีบกลับมามงานวันเกิดที่บ้านคะ จองตัวไฟต์เที่ยงครึ่งเอาไว้ ชื่นช้ากว่านั้นคงตกเครื่องพอดี ส่วนเรื่อง นั้น ฉันเห็นคุณไม่พูด ก็นึกว่าคุณคงไม่สนใจอะไร”

ไม่ได้บอกว่าเธอเองก็รอเขาจนถึงเวลาเช็กเอาต์ เพราะมันคง ทำให้รอยยิ้มที่มีอยู่ของชายหนุ่มสยายกว้างอย่างน่าหมั่นไส้จนเกินไป จนถึงตอนนี้เธอยังอ่านไม่ออกว่าเขาชอบเธอจริงหรือแค่ตั้งใจสานต่อ เรื่องทางกายอย่างคนชอบเอาชนะ เธอรู้จักเขาน้อยมาก ดังนั้นระวังตัว ไว้บ้างก็ดี

ทว่าแค่เขาสะกิดด้วยคำพูดเล็กน้อย ผิวที่เคยถูกสัมผัสก็เหมือน จะระอุขึ้นมา จริงอยู่ที่เธออยากจะลืมเรื่องในคืนนั้น แต่เขาไม่ใช่

ตราบาป...ทว่าเป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้าม!

“แสดงว่ากลับมาทัน?”

“ก็หูดหิดอยู่เหมือนกัน เครื่องดีเลยเพราะฝนตกหนักน่าจะขับวนอยู่รอบสุวรรณภูมิเกือบชั่วโมงกว่าจะหาทางลงได้ กว่าจะหิวของกลับบ้านอีก ถ้ามาไม่ทันคุณยายฉันคงบ่นไปหลายวัน” ตั้งใจเล่าเสียยืดยาวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ปิดแผลให้เขาเรียบร้อยก็ถอยห่างแต่ชายหนุ่มตะครุบข้อมือของเธอไว้ทัน “คุณอิศย์...”

นัยน์ตาคมกริบบาดหัวใจสาดตรงไปยังผิวเนื้อบอบบางบริเวณข้อมือเล็กซึ่งยังคงเป็นรอยปื้นแดง ใบหน้าหล่อเหลาขริบลงอย่างรู้สึกผิด ใจอ่อนยวบเมื่อรู้ว่าแผลอแกล้งเธอเมื่อกี้

“รอยนี้ผมเป็นคนทำให้ไหม?”

“ตอนนั้นมันงุนวาย...”

“เจ็บรีเปล่า” ไม่ถามเปล่า ยังได้ปลายนิ้วสากอีกข้างอย่างตรวจตรา

ณฐาเกิดอาการสะท้านวูบวาบอย่างห้ามไม่ได้ สัมผัสจากเขาไม่ผิดอะไรกับคืนนั้น

“ไม่เจ็บค่ะ” ได้ยินเสียงตัวเองตอบออกไปก่อนอิศย์จะผิตสังเกต “ทั้งไว้สักชั่วโมงคงหาย ผิวฉันบางเลยเป็นรอยง่าย”

เขาเลื่อนสายตาไปยังลำคอของเธอ จ้องนัยน์จุดที่ผิวเนื้อโผล่พ้นปกเสื้อเซ็ดออกมา หญิงสาวเห็นมุมปากหยักยกขึ้นนิดหนึ่งก็ใจเต้นกระหน่ำรัว มั่นใจว่าคนช่างจินตนาการกำลังคิดอะไรอยู่

ตรงนี้เขาก็เคยทำเป็นรอยเหมือนกัน

“ผมพยายามให้ดีกว่า เผื่อมันไม่หาย”

ว่าแล้วก็หยิบยาแก้ฟกช้ำมาเปิดจุก ก่อนจะดึงแขนเธอไปอีกครึ่งและตะเอยาเย็นๆ ลงอย่างสุภาพแผ่วเบา ผิดเป็นคนละคนกับที่มองคอเธอตาวาวเมื่อครู่ ครั้นนี้ไปสักพัก เธอก็ผ่อนลมหายใจหลังคลายจาก

อาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวที่เขาเป็นคนก่อ

“คุณไม่ต้องรู้สึกผิดหรอกนะคะ”

“...”

“ที่ทำแผลให้ก็เพราะฉันอยากตอบแทนคุณ คุณช่วยฉันมาหลายครั้งแล้ว อะไรที่พอทำให้ได้ ฉันก็จะทำ”

“อะไรที่พอทำให้ได้?” เขาเงยหน้าขึ้น ตาพร่าจนเธอชะงัก จึงตอบอย่างลังเลเล็กน้อย

“ค่ะ”

“ฉันแต่งงานกับผมใหม่ละครับคุณ”

วูบแรกคนฟังนึกว่าตนหูผาดด้วยความสับสน แต่สีหน้าจริงจังของชายหนุ่มทำเอาเธอพูดไม่ออก ทั้งที่มีมือใหญ่ยังวนอยู่บนข้อมือ แต่นัยน์ตาคมเข้มที่สานสลับแว่นแฉกความตั้งใจจริง

ตัวเธอเย็นเฉียบ...ทว่าหัวใจกลับเต้นเป็นบ้าเป็นหลัง

เพียงประโยคเดียวทำให้เธอเริ่มสำรวจใจตนอย่างไม่เคยเป็นจริงอยู่ที่เธออาจมีจิตปฏิพัทธ์กับเขาทางใดทางหนึ่งหลังคั่นนั้น แต่มันห่างไกลเหลือเกินกับการร่วมหอลงโรงและรับเขาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต มันทั้งผิวนิรันดร์ ฉาบฉวย จนเกือบจะสิ้นคิด

ทั้งที่คิดเช่นนั้น แต่ส่วนลึกในใจกลับคาดหวังไปอีกทาง...ทางที่เราร้อนมากกว่า โรแมนติกมากกว่า แม้อิสรจะเป็นผู้ชายขี้เล่น แต่เขามีภาพลักษณ์ของความเคร่งขรึมนุ่มลึกอยู่เต็มเปี่ยม แค่มองตาก็กะลាយ ปฏิเสธไม่ลง

“เรา...เราเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้ง” จิตสำนึกส่วนเด็กดีบังคับให้ตอบออกไปแบบนั้น

ชายหนุ่มนิ่งงัน ก่อนตัดสินใจแฉความจริงออกมา

“คุณอย่าผมกำลังจะตาย...ท่านบอกว่าอยากเห็นผมแต่งงานก่อน ท่านจะสิ้นบุญ แต่ผมยังโสดสนิท เลยไม่รู้จะหาผู้หญิงที่ไหนมาเป็น

หลานสะใภ้ให้ท่าน...”

หัวใจณฐาเหมือนจะหยุดเต้นและเหียวปีบลงเล็กน้อย เมื่อคำขอแต่งงานไม่ได้หวานแหวนเหมือนที่คิดไว้

“คุณย่าของคุณ?”

“ท่านเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย หมอเพิ่งตรวจเจอตอนที่มันกำลังลาม...” ท้ายเสียงเขาแปร่งปร่าเล็กน้อยอย่างขมขื่น ทั้งอัดอั้นตันใจ เพราะตั้งแต่รู้เรื่อง ตรวจสอบข้อมูลซ้ำ ถึงขั้นไปโรงพยาบาลและถามหมอด้วยตัวเอง ผลตรวจก็ยังออกมาเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน “...จะผ่าตัดก็ทำไม่ได้เพราะท่านแก่แล้ว ทำกายภาพบำบัดไม่ไหว จะคีโมหรือฉายรังสีท่านก็ไม่ยอม หมอเลยคะเนว่าคงอยู่ได้ไม่นานเกินสามเดือน”

แม้ภายนอกจะดูแข็งแกร่งดี แต่ฤดูี้วรรณอาการแยกว่าที่คิด ทั้งต้องกินยาเป็นกำๆ ในแต่ละมือของวัน การเดินเหินก็ไม่คล่องแคล่วเหมือนแต่ก่อน ยิ่งพอมารวมกับอายุเฉียดเลขแปดแล้ว ไม่มีทางรู้เลยว่าอาการของท่านจะทรุดหนักเมื่อไร

อาจเป็นเดือนหน้า สัปดาห์หน้า หรือพรุ่งนี้...

“คุณเลยอยากให้ท่านมีความสุขก่อนที่จะ...”

ชายหนุ่มพยักหน้าแทนคำตอบ

ความรู้สึกมากมายไหลบ่าท่วมท้นเข้าสู่ใจคนถาม แม้จะโตมาอย่างไรในหิน แต่ณฐามั่นใจว่าตนรู้จักคำว่า ‘สูญเสีย’ ไม่น้อยไปกว่าใคร เธอจึงเลือกที่จะไม่ชักใช้อาการบุพการีของชายหนุ่ม เขาคงต้องใช้ความพยายามพอสมควรในการเล่ามันออกมา อาจจะทำให้รวดราวจนบอกไม่ถูก แต่มีอีกสิ่งทีติดใจเธอมากกว่า

ผู้ชายแบบอิชย์...คนอย่างเขาจะหาผู้หญิงที่ไหนมาสวมรอยเป็นภรรยาถ้ามะลอกก็ได้ แต่ทำไม...

“ทำไมถึงเป็นฉันทะ”

คนถูกถามตริตรองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตอบออกมาอย่างระมัดระวังยิ่ง

“เพราะผมคิดว่าคุณไว้วางใจได้ ไม่รู้สิ เราอาจจะต้องมีความลับร่วมกันนะ ผมไม่รู้จะขอให้ใครมาช่วย และผมคิดว่าอย่าผมคงไม่รู้จักคุณแน่ๆ...อีกข้อคือผมไม่อยากจะให้ผู้หญิงคนอื่นมาเห็นครอบครัวผมในสภาวะสูญเสีย...”แล้วเธอก็เป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขาถูกใจในเวลานี้ ความจริงเขาอยากค่อยเป็นค่อยไป แต่เวลาไม่รอท่า “...ผมอยากให้คุณถามหมดห่วง หมดความกังวลกับเรื่องที่เหลืออยู่ไม่กี่เรื่อง แต่คุณคงรู้ว่าการรับมือกับวาระสุดท้ายของคนที่เรารักมันไม่ง่าย ดังนั้นถ้าคุณปฏิเสธ ผมก็เข้าใจ...”

แล้วชายหนุ่มก็ต้องตกใจเมื่อวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราะมีน้ำตาไหลอาบแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ฐฐาชักแขนออกจากการกอบกุมของเขา แล่นไปทางอื่นพลางยกมือขึ้นปาดละอองใสอย่างไม่หวั่นไหว เสียงสะอื้นอีกทำให้เขารู้สึกตัว

“ร้องให้ทำไมครับ” ดึงมือเธอออกแล้วเช็ดแก้มให้แทน พอได้สบตากันตรงๆ เธอก็หยุดร้อง มีสีหน้าเคอะเขินเล็กน้อยยามสุดจู่จกเรียกสติ

“ฉันอ่อนไหวกับเรื่องแบบนี้แหละค่ะ” คล้ายมีกระจำให้ทั้งน้ำตาแต่ในระหว่างที่อิชัยกำลังสงสัยว่าเธออ่อนไหวเพราะอะไร คำถัดไปก็ทำให้เขา...“แล้วเราจะต้องแต่งงานกันเมื่อไหร่คะคุณอิชัย”

...แทบตัวลอยติดเพดาน!

แม้จะเป็นคำตอบเพราะอยากช่วยเหลือเขาอย่างใดข้อหนึ่ง มิได้มีจิตพิศواسเนหาเจือปน แต่มันดูจริงจนเขาเกือบเผลอดึงเธอเข้ามาจูบรับขวัญหนักๆ นานๆ ชายหนุ่มพยายามระงับความคิดและกลั้นยิ้มขณะถอยห่างจากเธอ ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นอยู่ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา

นาที่นั้น ด้วยความใจเร็วด่วนได้เพราะกลัวจะพลาดโอกาสครั้งสำคัญ ประจวบกับการติดต่อจากคนใต้อาณัติที่โทร. มารายงานผลการจับโจร อิชย์ลืมนึกคิดไปว่าเขากำลังรอคำตอบจากลูกน้องว่าผู้หญิงตรงหน้าแท้จริงแล้วเป็นใคร...!

คุณฤติวรรณยังไม่หลับ นางจึงอยู่ทันตอนที่หลานชายตัวดีเดินผ่านกรอบประตูเข้ามาพร้อมรอยยิ้มน้อยใหญ่ผิวดำสีย เด็กในบ้านแทบไม่กล้าสบตาอิชย์ แต่จะขยับหนีไปไหนก็ไม่ได้เพราะนางยังนั่งเพลินกับเครื่องเพชรอลังการอยู่กลางบ้าน

“ถูกหวยเธอพ่อ”

“อ้าวคุณย่า” พอหันมาเห็นท่าน รอยยิ้มก็จางลง จากที่จะเดินขึ้นชั้นสอง ชายหนุ่มก็เปลี่ยนจุดหมายเป็นเก้าอี้ชุดใหญ่ในห้องนั่งเล่นแทน “เปล่าครับ ทำไมคุณย่ายังไม่นอนอีกล่ะครับ”

โชคดีที่เขาลัดเลาะเป็นตัวใหม่เรียบร้อยตั้งแต่ขึ้นรถ เลยไม่กังวลว่าผู้สูงวัยจะลมจับตอนเห็นรอยเลือด ทว่ายังไม่ทันได้นั่งลง ฤติวรรณก็เปรยอย่างจับพิรุณ

“ย่านอนไม่หลับตั้งแต่รู้ว่าเราอยู่โรงพักนั้นละ มีเรื่องอะไรกันฮี้ถึงต้องขึ้นโรงขึ้นศาลเสียดึกดื่น”

เดาว่าท่านคงรู้เรื่องทั้งหมดแล้วเสียมากกว่า ทว่าทำถามไปอย่างนั้นเพราะอยากให้เขาเล่าข้อเท็จจริงซึ่งไม่ได้อยู่ในรายงานจากลูกน้อง อุตส่าห์กำชับนักหนาว่าอย่าให้คนในบ้านรู้ คุณเอาเถอะ มานั่งตาแป๋วรอเขาถึงตีสองแบบนี้มีหวังถูกซักฟอกยาว!

อิชย์ถอนหายใจ แต่ก็ดีเหมือนกัน...

“ผมบังเอิญไปช่วยจับโจรไฉนละครับ ขับรถผ่านตอนมันกำลังจะปล้นเพื่อนบ้านเราตรงซอยสี่ ตอนนั้นฉุกเฉินหุ้หุ้มาก มันเกือบหนีไปได้ดีที่ผมโทร. ใช้ลูกน้องให้ดักทางเข้าออกปากซอยใหญ่เอาไว้...” นั่งลง

เล่าด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเพื่อให้คนที่นั่งห้วงอยู่ค่อนข้างคลายใจ “...พอจับเอาไปส่งตำรวจที่โรงพัก เลยรู้ว่ามันมีคดีติดตัวมาก่อน ทีนี้ละยาวกว่าจะทำเรื่องเสร็จ”

“มีใครเป็นอะไรไหม”

“ไม่ครับ ทุกอย่างเรียบร้อยดี” รีบตัดบทก่อนท่านจะถามยาวไปถึง ‘เพื่อนบ้าน’ คนสวยซึ่งบัดนี้คงดื่มน้ำเต้าหู้และหลับอุตุไปเรียบร้อยแล้ว

ฤดีวรรณเห็นท่าทีของหลานชายจึงป้อปากหวาหวอด เรียกเด็กมาเก็บเครื่องเพชรที่กองพะเนินอยู่ตรงหน้าอย่างเร่งด่วน

“จ้ะย่าไปนอนละ”

รีบชิงหนีก่อนเจ้าหลานชายตัวดีจะเริ่มบ่นว่าทำไมคนปวยถึงยังไม่หลับไม่นอนสักที ราวอิชัยจะอ่านใจนางออก เขาก็พยักหน้าโดยไม่พูดอะไร จนกระทั่งคนแก่เตรียมขึ้นชั้นสอง คนเป็นหลานก็โผล่ขึ้นราวเฟิงนึกได้

“อ้อ คุณย่าครับ มีอีกเรื่อง”

ฤดีวรรณชะงัก หันมาส่งสายตาเป็นคำถาม เขาก็ต่อให้พร้อมยิ้มแป้นเล่น

“ผมอยากให้คุณย่าไปสูขอผู้หญิงคนหนึ่งให้ผม...”

“!!!”

“แต่ไปนอนเถอะครับ พรุ่งนี้เช้าค่อยตื่นมาคุยกัน ดึกมากแล้ว คุณย่าคงอยากพักผ่อนเต็มที”

เมื่อหลานชายอมพะนำ แถมขับไล่ไสส่งกันด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย คนแก่กว่าจึงได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเฝ้ารับใช้ประคองให้เดินออกจากห้องนั่งเล่นอย่างไม่เต็มใจ ด้วยรู้ว่าคืนนี้เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็คงข่มตาหลับไม่ลงแน่นอน

เมื่ออิชย์ขึ้นมาถึงห้องนอน ก็มีแฟ้มเอกสารต่างๆ นานา รอท่าเขาอยู่บนโต๊ะเช่นทุกคืน ทว่าหลังตรากตรำผานงาน ประชุม โรงพัก และการสอบสวนหลายชั่วโมงอันเคร่งเครียด ชายหนุ่มเล็กที่ จะอาบน้ำชำระร่างกายเป็นอันดับแรก

หลังณฐาทำแผลให้เขาเสร็จ ลูกน้องก็โทร. มารายงานว่าจับตัว ไอ้โจรเหินกามได้เรียบร้อย เขาเลยต้องพาณฐาออกบ้านไปสถานีตำรวจ อีกครั้งในฐานะเจ้าทุกข์ ทว่าเอาเข้าจริงคนต้องออกหน้ากลับกลายเป็น พยาน เพราะของกลางที่มีคราบเลือดเขาติดยังอยู่ในกระเป๋ากางเกง โจร ชำมันยังหนีหมายเรียกอีกหลายคดี เรื่องเลยจบง่ายกว่าที่คิด

เมื่อน้ำอุ่นๆ ไหลรินผ่านบ่าที่เกร็งแน่นด้วยกล้ามเนื้อ ใจหนุ่มก็ กระหวัดถึงบทสนทนาขากลับระหว่างเขากับว่าที่เจ้าสาวแทน แม้ไม่มี โอกาสพูดคุยอะไรกันมากนักเพราะต่างคนต่างเหนื่อย แต่บางเรื่อง จำเป็นต้องตกลงกันให้เข้าใจ

‘คุณจะไม่เคโห้ไหมคะถ้าฉันยังอยากทำงานอยู่’

‘ผมไม่ก้ำก๋ายเรื่องส่วนตัวคุณอยู่แล้ว สองสิ่งที่คุณต้องทำคือ ใส่แหวนที่นิ้วนางข้างซ้าย และย้ายเข้าบ้านผม’

‘แล้วเรื่องจดทะเบียน...’

‘เรื่องนี้ผมไม่บังคับคุณเหมือนกัน ถ้าคุณไม่อยาก ผมจะหา ข้ออ้างเอง’

‘ค่ะ’

เธอเข้าใจอะไรง่ายกว่าที่คิด แต่เขายังคิดถึงอีกหลายเรื่องโดยที่ บอกไม่ได้ว่ามันคืออะไร สัญชาติญาณร้องเตือนตั้งแต่วินาทีที่เธอตอบ ตกลงโดยไม่ให้เหตุผลหรือเรียกร้องอย่างที่คุณหญิงปกติควรจะเป็น ส่วน เขาก็บุ่มบ่ามใจร้อน ตอนนั้นลืมนึกว่าสั่งให้ลูกน้องหาข้อมูลอะไรไว้ เมื่อสองสามวันก่อน

คิดแล้วก็รีบออกจากห้องน้ำพร้อมเช็ดตัวลวกๆ ตรงดิ่งไปยังโต๊ะ

ทำงานติดหน้าต่างใหญ่

‘คุณมีญาติผู้ใหญ่ไหมครับ ผมจะได้บอกคุณย่าถูกเรื่องสุข’

‘มีค่ะ ฉันมีคุณยาย แต่ท่านไม่ค่อยว่าง ฉันอาจจะต้องหาวันนัดให้คุณอีกที’

ตอนนั้นเขาไม่กล้าถามว่าพ่อแม่เธอจะไปไหน อิชย์ดึงแฟ้มใส่ซองหนึ่งออกมาจากกอง ยิ้มมุมปากอย่างสนใจเมื่อเห็นคำจำหน่ายของลวกๆ จากลูกน้องที่เพิ่งนำมันมากองไว้ก่อนเขาถึงบ้าน แม้ข้อมูลจะไม่ครบถ้วนเพราะเป็นงานเร่งซึ่งใช้เวลาเพียงสามวัน แถมลูกน้องเขายังพูดเป็นทำนองว่าข้อมูลของเธอหายากยิ่งกว่าคุณหนูไฮโซบางคน แต่อย่างน้อยก็คงพอรู้ไปได้

ทว่าเมื่อไล่สายตาเห็น ‘ชื่อ-สกุล’ ของคนน่ารักตั้งแต่บรรทัดแรก ใจหนุ่มก็วูบดังเหมือนถูกถีบลงเหว เลิกแปลกใจในทันใดว่าทำไมคนใต้บังคับบัญชาถึงโอดครวญถึงความยากทั้งที่ไม่เคยบ่นให้ได้ยินมาก่อน

‘ณัฐา ศิลานนท์’

ว่าที่เจ้าสาวของเขาเป็นคนจากตระกูลศิลานนท์!

บุพเพหนอบุพเพ...จะอาละวาดช่างไม่เลือกที่เลือกเวลาเอาเสียเลย!